

Vol. 66 | Nr. 02 | 2025
EDIȚIE CENTENARĂ

100 de ani ★
de REFORMĂ

the REFORMATION *herald*

EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Consolidarea finală din partea lui Dumnezeu

Ploaia târzie și finalul lucrării lui Dumnezeu

Săptămâna de rugăciune, 11-20 iulie, 2025

Prioritizând

Există momente în viață când suntem puși în fața unei situații urgente. În ultimele ore dinaintea marelui exod al copiilor lui Israel, timpul era limitat. Instrucțiuni divine fuseseră oferite cu privire la masa pascală: „Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminta în picioare și toiagul în mână și **să-l mâncați în grabă, căci sunt Paștele Domnului**” (Exodul 12:11, VDC, sublinieri adăugate).

Nu mai era timp de așteptat, nu mai aveau luxul de a se relaxa desculți, nu mai aveau nici măcar oportunitatea de a-și lăsa toiagul din mână. Poporul trebuia să mănânce în grabă această masă simbolică. De ce?

Dumnezeu a explicat: „În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace, și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. **Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi**, așa că nu vă va nimici nicio urgie atunci când voi lovi țara Egiptului” (Exodul 12:12-13, VDC, sublinieri adăugate).

Era o chestiune de viață și de moarte. Ei trebuiau să își prioritizeze timpul în conformitate cu instrucțiunile date de Dumnezeu.

Nu ne aflăm și noi într-o situație similară astăzi? „Căci iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine” (Isaia 60:2, VDC). Nu ne confruntăm cu o negură mare în mijlocul mulțimii cufundate în confuzia Babilonului? „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte, pentru că toate neamurile au băut din vinul mănecii curviei ei și împărății pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.” Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: **‘Tești din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngmădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei’**” (Apocalipsa 18:2-5, VDC, sublinieri adăugate).

Încă o dată, este o problemă de viață și de moarte. Regii și comercianții care conduc societatea sunt încurcați în plasa răsucită a unei relații ilicite cu cei ce perpetuează această confuzie a Babilonului. Cum putem fi siguri că vom scăpa în întregime din această capcană? Cum îi putem ajuta și pe alții să fie eliberați din ea?

[Biserica noastră] există de 100 de ani deja. Din fericire, prin harul lui Dumnezeu, multe au fost realizate. Însă multe au rămas nerealizate, de asemenea. Așadar, timpul este cu adevărat scurt.

„Lucrarea pe care biserica nu a făcut-o într-un timp de pace și prosperitate va trebui să fie făcută în timpul unei crize teribile, sub cele mai descurajatoare și respingătoare împrejurări. Avertizările pe care conformarea față de cele lumești le-a adus la tăcere trebuie să fie transmise sub cea mai crudă opoziție din partea vrăjmașilor credinței.”¹

Da, este nevoie să ne grăbim. Trebuie să răscumpărăm „vreamea, căci zilele sunt rele” (Efeseni 5:16, VDC). Re-vărsarea Duhului Sfânt în întregime este cu mult întârziată, cu siguranță nu din cauza vreunui deficit al Dumnezeului nostru perfect, ci, mai degrabă, din cauza leneviei noastre în ce privește înfometarea și însetarea după Duhul Sfânt - și bineînțeles, în pregătirea pentru plinătatea lui prin harul Domnului.

„Deschidem noi ușa inimilor noastre pentru Isus, și închidem orice cale de intrare pentru Satan? Obținem noi zilnic lumină mai clară și putere mai mare ca să putem sta în neprihănirea lui Hristos? Ne golim inimile de tot egoismul și le curățăm în semn de pregătire pentru a primi ploaia târzie din ceruri?”²

Hristos, plin de har, ne-a oferit calea prin crucificarea, învierea și înălțarea Sa. Acum, mai mult decât oricând altcândva, avem disperată nevoie de Duhul Sfânt. A stăruii cu toată convingerea pentru a-L primi trebuie să fie prima noastră prioritate.

¹ Mărturii către comunitate, vol. 5, p. 463 (cap. 52: Biserica, Lumina lumii).
² Historical Sketches, p. 155.

Publicație oficială a bisericii Mișcării de Reformă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

„Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este aceea de bărbați — bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți” - Educația, p. 57.

Editor: B. Montrose
Layout și Design: D. Conceição

Site: www.sdarm.org E-mail: info@sdarm.org

Revista REFORMATION HERALD (ISSN 0482-0843) conține articole despre doctrina Bibliei care vor îmbogăți viața spirituală a acelor care caută să cunoască mai multe despre Dumnezeu. Această revistă este publicată o dată la trei luni de către Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformă, P.O. Box 7240, Roanoke, VA 24019-0240, S.U.A.

Ilustrații: Adobe Stock pe coperta anterioară; Freepik la paginile 4, 7, 9, 13, 17, 19, 28, 31, 34; Creative Commons la paginile 22, 27.

Întărirea finală din partea lui Dumnezeu

Când ceva este consolidat, este întărit și mai mult pentru a nu se rupe atunci când, în mod natural, ar putea ceda sub presiune extremă.

Dar noi? Te simți puternic în momentul acesta din punct de vedere fizic, mental și spiritual? În aceste momente dificile ale istoriei, toți credincioșii ar trebui să fie foarte conștienți cu privire la fragilitatea și limitările noastre umane - și la marea noastră nevoie după Cel Atotputernic.

În mila Sa, Dumnezeu știe cât de benefică ar fi o întărire în plus pentru noi acum, așadar, în acest an care marchează aniversarea a 100 de ani ai organizației Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformă, recunoaștem nevoia noastră de această ultimă consolidare pentru a duce la bun sfârșit sarcina care a fost încredințată credincioșilor din ultimele zile.

În timp ce ne strângem în mod umil pentru a pregăti această săptămână specială de rugăciune, ar trebui să ne rugăm fervent pentru revărsarea Duhului Sfânt în plinătatea Sa. Această "reîmprosfătare" este minunata întărire promisă din ceruri și ea va fi oferită în condiții simple.

Ceea ce vom citi în această săptămână de rugăciune subliniază aceste condiții și binecuvântările abundente care vor fi dobândite în urma primirii Duhului Sfânt sub forma puterii ploii târzii.

În timp ce vom lectura aceste articole pe tema *Întărirea finală din partea lui Dumnezeu* cu scopul de a ne conforma acestor condiții în întregime - fiind deschiși și pregătiți pentru a primi această revărsare - credința noastră va fi răsplătită din belșug. Să facem un scop al nostru din împărtășirea minunatei binecuvântări a acestei reviste cu cei care poate sunt izolați sau nu pot pleca de acasă.

Domnul să răspundă cu îndurare năzuinței din inimă a tuturor celor care caută cu seriozitate această întărire și ei să primească Duhul Său cel Sfânt în puterea ploii târzii în timpul acestei Săptămâni Speciale de Rugăciune!

În această ediție

1	Curgerea constantă a uleiului	4	2	Porumbelul ceresc	9	3	Vase goale	13
4	Pregătirea dietetică	17	5	Din încercări aprige	22	6	Puterea în unitate	28
7	Biruator ca să biruie	34						

1 Curgerea constantă a uleiului

Vineri, 11 iulie, 2025

Compilație din scrierile lui Ellen G. White

„Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelarele și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite și cinci, înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candelarele, n-au luat cu ele untdelemn, dar cele înțelepte, împreună cu candelarele, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: 'Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!' Atunci, toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelarele. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: 'Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelarele.' Cele înțelepte le-au răspuns: 'Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă, ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă.' Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și au zis: 'Doamne, Doamne, deschide-ne!' Dar el, drept răspuns, le-a zis: 'Adevărat vă spun că nu vă cunosc!' Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului." (Matei 25:1-13, VDC)

Uleiul auriu

Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că El se va încinge, îi va pune să șadă la masă și se va apropia să le slujească. Fie că vine la a doua strajă din noapte, fie că vine la a treia strajă, ferice de robii aceia, dacă-i va găsi veghind... Fiți așadar gata și voi, fiindcă Fiul omului va veni într-o strajă pe care nu o știm.

Suntem avertizați aici să nu ne privăm sufletele de privilegiile pe care ni le oferă Domnul pentru a fi bogați în credință, și moștenitori în conformitate cu făgăduința. Trebuie să așteptăm cu vigilență venirea Domnului. Primele simptome ale somnului spiritual trebuie să fie depășite cu determinare. Primelor înclinații către indolență spirituală trebuie să le rezistăm cu fermitate. „Fiți treji și vegheați” este îndemnul apostolului. Fiecare moment trebuie să fie folosit cu credincioșie. „Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit”. Ni se spune că trebuie să ne îndeplinim propria salvare, iar modalitatea prin care putem face aceasta este spusă

clar: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea”.

Aceia care vor să fie gata să Îl întâmpine pe Hristos trebuie să-și mențină candelile pline de uleiul harului. Neglijarea acestui aspect a făcut diferența între fecioarele nechibzuite și cele chibzuite. Aveau lămpile, dar nu aveau ulei; caracterele lor nu puteau trece testul. Fecioarele chibzuite nu aveau doar cunoștințe cu privire la adevăr ci, prin harul lui Hristos, credința, răbdarea și iubirea lor au crescut în mod constant. Candelile lor erau aprovizionate prin conexiunea lor vitală cu Lumina lumii. Iar în timp ce fecioarele nechibzuite s-au trezit spre a-și găsi candelile abia pâlpând sau chiar în întregime stinse, fecioarele chibzuite, având candelile care ardeau cu putere, au putut să intre în sala festivă, iar ușile au fost închise.

Cei care vor să fie gata să Îl întâmpine pe Domnul lor, trebuie să își mențină lămpile pline de uleiul harului.

Untdelemnul cu care fecioarele chibzuite și-au umplut candelile reprezintă Duhul Sfânt. „Îngerul care vorbea cu mine”, scrie Zaharia, „s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care-l trezești din somnul lui. El m-a întrebat: ‘Ce vezi?’ Eu am răspuns: ‘M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur și, deasupra lui, un vas cu untdelemn și, pe el, șapte candelile, cu șapte țevi pentru candelile care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui.’... Eu am luat cuvântul și i-am zis: ‘Ce înseamnă acești doi măslini, la dreapta sfeșnicului și la stânga lui?’ Am luat a doua oară cuvântul și i-am zis: ‘Ce înseamnă cele două ramuri de măslin care sunt lângă cele două țevi de aur prin care curge uleiul auriu din el?’ El mi-a răspuns: ‘Nu știi ce înseamnă?’ Eu am zis: ‘Nu, domnul meu.’ Și el a zis: ‘Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului în regului pământ.’”

Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Lui, Domnul păstrează o continuă comunicare cu locuitorii pământului. Untdelemnul auriu reprezintă harul prin care Dumnezeu alimentează lămpile credincioșilor. Dacă acest ulei sfânt nu ar fi vărsat din ceruri prin mesajele Spiritului lui Dumnezeu, agenții răului ar prelua controlul asupra omenirii.

Dumnezeu este dezonorat atunci când noi nu primim ceea ce El ne comunică. Astfel, noi refuzăm uleiul auriu pe care El l-ar turna în sufletele noastre pentru a fi comunicat către cei

aflați în întuneric. Când va fi rostită strigarea „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!”, aceia care nu au primit uleiul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor realiza, asemenea fecioarelor nechibzuite, că nu sunt pregătiți să iasă în întâmpinarea Domnului lor. Ei nu au în ei înșiși puterea de a face rost de ulei singuri, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă Duhul lui Dumnezeu este cerut, dacă pledăm, precum a făcut Moise, „Arată-mi slava Ta!”, iubirea lui Dumnezeu va fi revărsată în inimile noastre. Uleiul auriu ne va fi oferit. ¹

Revărsarea uleiului

Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie canale pentru lucrarea celei mai mari influențe din Univers. În viziunea lui Zaharia, cei doi măslini ce stau înaintea lui Dumnezeu sunt înfățișați ca revărsând din ei uleiul auriu prin țevile de aur în rezervoarele sanctuarului. Din acestea sunt alimentate candelile sanctuarului, pentru ca ele să poată da continuu o lumină puternică și strălucitoare. Tot la fel, de la cei unși, care stau în prezența lui Dumnezeu, se transmite plinătatea luminii și iubirii divine poporului Său, pentru ca ei să poată transmite la alții lumină, bucurie și înviore. Ei trebuie să devină canale, prin care instru-

De ce să nu alegem o persoană pentru care să ne rugăm pe parcursul acestei săptămâni de rugăciune? Spune-i acelei persoane că te vei ruga pentru ea, și amintește-ți să o faci. În această săptămână de rugăciune mă voi ruga pentru _____

Reflectând și strălucind

A fi o „mișcare” implică acțiune! Să reflectăm lumina lui Hristos prin acțiuni practice:

mentele divine să transmită lumii fluxul puternic al iubirii lui Dumnezeu.

Scopul pe care Dumnezeu caută să-l realizeze prin poporul Său de astăzi este același ca cel pe care a dorit să-l realizeze prin Israel când l-a scos din Egipt. Privind la bunătatea, îndurarea, dreptatea și iubirea lui Dumnezeu, date pe față în biserică, lumea urmează să aibă o exemplificare a caracterului Său. Și atunci când Legea lui Dumnezeu este astfel exemplificată în viață, chiar și lumea va recunoaște superioritatea acelora care-L iubesc pe Dumnezeu, se tem de El și Îi servesc mai presus de oricare alt popor de pe pământ. **Domnul are privirea îndreptată asupra oricărui membru din poporul Său; El are planuri pentru fiecare dintre ei.**²

Lumina revărsată în străinătate

Solia speranței și a milei trebuie dusă până la marginile pământului. Oricine vrea, poate să întindă mâna și să apuce puterea lui Dumnezeu și să facă pace cu El și va avea pace. Păgânii nu mai trebuie să rămână învăluiți în întunericul de la miezul nopții. Întunecimea trebuie să dispară înaintea razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Puterea iadului a fost înfrântă.

Dar nimeni nu poate da altora ceea ce el personal n-a primit. În lucrarea lui Dumnezeu, în firea omenească, omul nu poate face nimic. Nimeni, prin propriile sale eforturi, nu poate deveni purtător de lumină pentru Dumnezeu. Untdelemnul de aur, turnat de către solii cerești în țevile de aur, pentru a curge în vasele de aur și apoi în lămpile de la sanctuar, era acela care producea o lumină continuă și o strălucire vie. Iubirea lui Dumnezeu, transmisă fără întrerupere omului, este ceea ce-l face să dea și altora lumină. În mâinile tuturor acelora care sunt una cu Dumnezeu, prin credință, untdelemnul de aur al iubirii se revarsă liber, pentru ca să strălucească iarăși în fapte bune și într-o slujire reală și pornită din inimă, pentru Dumnezeu. În darul cel mare și nemăsurat al Duhului Sfânt, se cuprind toate resursele cerului. Nu din cauza vreunei restricții din partea lui Dumnezeu se face că bogățiile harului Său nu se revarsă peste oamenii acestui pământ. Dacă toți ar fi dispuși să primească, atunci, toți ar fi plini de Duhul Sfânt.

Este privilegiul fiecărui suflet acela de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să poată transmite lumii bogățiile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos așa de mult, ca a avea instrumente care să reprezinte lumii caracterul și spiritul Său. Nu este nimic de care lumea să aibă așa de mare nevoie, ca de mani-

festarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Cerul întreg așteaptă canale prin care untdelemnul cel sfânt să poată fi turnat ca să fie o bucurie și o binecuvântare pentru inimile omenesci.”³

Fiecare este un vas

Atâta timp cât membrii bisericii lui Dumnezeu de astăzi nu au o vie legătură cu Izvorul oricărei creșteri spirituale, ei nu vor fi gata pentru vremea secerișului. Dacă ei nu mențin lămpile lor pregătite și arzând, nu vor putea primi o măsură suplimentară a harului în vreme de deosebită nevoie.

Numai aceia care primesc mereu noi și proaspete măsuri de har vor avea putere potrivită cu nevoile lor zilnice și capacitatea de a folosi această putere. În loc să privească spre un timp în viitor, când, printr-o înzestrare deosebită cu putere spirituală, ei vor primi o destoinicie miraculoasă pentru câștigarea de suflete, ei se predau zilnic lui Dumnezeu ca să-i facă vase potrivite pentru a fi folosite de El. Ei folosesc zilnic ocaziile de slujire ce stau la îndemâna lor. Zilnic, ei dau mărturie pentru Domnul oriunde ar fi, fie în preocupările mărunte ale vieții de cămin, fie într-un domeniu de utilitate publică...

Lucrătorul consacrat are o minunată mângâiere, știind că până și Domnul Hristos, în timpul vieții Sale pe pământ, a căutat zilnic pe Tatăl Său pentru a primi noi și proaspete măsuri de har, de care avea nevoie; și, de la această comuniune cu Dumnezeu, El mergea să întărească și să binecuvânteze pe alții. Iată pe Fiul lui Dumnezeu plecat în rugăciune înaintea Tatălui Său! ... **Tuturor acelora care se predau în totul slujirii Lui, El le făgăduiește ajutor divin. Propriul Său exemplu este o asigurare că arzătoarele și stăruitoarele cereri înălțate către Dumnezeu în credință — credință care duce la o deplină dependență de Dumnezeu și o consacrare fără rezerve în lucrarea Sa — vor fi de folos să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta contra păcatului.**⁴

Disponibil chiar acum!

Întreaga comoară a cerului așteaptă să fie cerută și primită de noi, pentru ca, după ce am primit binecuvântarea cerească, la rândul nostru, noi să o răspândim mai departe. În felul acesta, candelile sfinte sunt alimentate cu uleiul divin, iar biserica ajunge o purtătoare a luminii în lume.

Aceasta este lucrarea pentru care Domnul dorește să fie pregătit fiecare suflet acum, când cele patru vânturi sunt ținute de cei patru îngeri, ca să nu sufle, până când slujitorii lui Dumnezeu

Este privilegiul fiecărui suflet acela de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să poată transmite lumii bogățiile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos.

vor primi sigiliul pe frunte. Nu este timpul acum pentru mulțumirea sinelui. Candelile sufletului trebuie să fie aprinse și alimentate cu uleiul harului. Trebuie să fie luate toate măsurile de precauție pentru a împiedica decăderea spirituală, ca nu cumva ziua cea mare a Domnului să ne surprindă asemenea unui hoț noaptea. Fiecare martor al lui Dumnezeu să lucreze acum în mod inteligent în locul în care l-a rânduit Dumnezeu. Să câștigăm zilnic o experiență adâncă și vie în lucrarea de desăvârșire a caracterului creștin. **Să primim zilnic uleiul sfânt, pentru a fi în stare să-l împărțim altora. Toți pot să ajungă niște purtători de lumină în lume, dacă doresc lucrul aceasta. Eul nostru trebuie să fie ascuns în Isus. Noi trebuie să primim zilnic Cuvântul lui Dumnezeu în sfătuire și învățătură, și să-l transmitem cu bucurie.** Acum este nevoie de multă rugăciune. Domnul Hristos poruncește: „Rugați-vă neîncetat”, adică, să ne păstrăm gândul îndreptat spre Dumnezeu, care este Izvorul puterii și al eficienței.

Poate că umblăm de multă vreme pe calea îngustă, dar nu este sigur să considerăm că acest lucru este o dovadă că vom merge pe ea până la capăt. Dacă am cultivat legătura cu Dumnezeu prin părtășia Duhului Sfânt este pentru că am privit zilnic la El, prin credință. Uleiul auriu care se revarsă de la cei doi măslini ne-a fost trimis. Însă, acei care nu cultivă obiceiul de a se ruga, nu se pot aștepta să primească uleiul auriu al bunătații, răbdării, îndelungii răbdări, amabilității și dragostei.

Fiecare trebuie să se mențină despărțit de lumea aceasta plină de nelegiuire. Nu trebuie să păstrăm legătura cu Dumnezeu doar pentru un timp, iar apoi să părăsim tovărășia Sa și să mergem conduși de pâlpăirile luminii noastre. Trebuie să existe o continuitate fermă, o perseverență în faptele de credință...

Dispensațiunea în care trăim trebuie să fie, pentru cei care întreabă, dispensațiunea Duhului Sfânt. Cereți binecuvântarea Sa. Este timpul să fim mai stăruitori în devoțiunea noastră. Noi suntem cei cărora le este încredințată lucrarea grea, dar fericită și glorioasă, de a-L descoperi pe

Domnul Hristos acelora care se află în întuneric. Suntem chemați să propovăduim adevărurile speciale pentru timpul acesta. Pentru toate acestea, revărsarea Duhului Sfânt este esențială. Trebuie să ne rugăm pentru ea. Domnul așteaptă să-I cerem puterea Duhului Sfânt. Noi nu ne-am consacrat cu toată inima în această lucrare.⁵

Blochez curgerea?

Spiritul nu poate fi turnat atâta vreme cât membrii bisericii nutresc și întrețin neînțelegeri și amărăciune unul față de altul. Invidia, gelozia, bănuiala rea și vorbirea de rău sunt de la Satan și ele închid efectiv calea înaintea activității Duhului Sfânt. Nimic nu este atât de drag lui Dumnezeu ca biserica Sa. Nimic nu e păzit de El cu atâta grijă geloasă. Nimic nu-L ofensează pe Dumnezeu așa de mult ca un act care vatămă influența acelora care Îi slujesc. El îi va trage la răspundere pe toți aceia care-l ajută pe Satan în lucrarea lui de a critica și descuraja.

Cei lipsiți de simpatie, duioșie și iubire nu pot face lucrarea lui Hristos. Înainte de a se putea împlini profeția: „Cel slab va fi ca David”, și casa lui David ca „îngerul Domnului”, copiii lui Dumnezeu trebuie să îndepărteze de la ei orice gând de bănuială cu privire la frații lor. Inimă trebuie să bată la unison cu inimă. Generozitatea și iubirea creștină trebuie să se manifeste mult mai abundent. Îmi răsună în urechi cuvintele: „Apropiați-vă unii de alții, apropiați-vă unii de alții”. Adevărul solemn, sfânt pentru timpul acesta, este acela de a uni poporul lui Dumnezeu. Dorința după înțâietate trebuie să moară. Un singur subiect de competiție ar trebui să le absoarbă pe toate celelalte, și anume: Cine va ajunge să semene mai mult cu Hristos în caracter? Cine va ajunge să-și ascundă în modul cel mai complet eul în Isus? ...

Transformarea caracterului trebuie să fie mărturia față de lume cu privire la sălășluirea lăuntrică a iubirii lui Hristos. Domnul așteaptă ca poporul Său să arate că puterea răscumpărătoare a harului poate lucra asupra caracterului defectuos și să-l facă să se dezvolte în simetrie și deplină rodnicie.

Dar pentru ca noi să împlinim scopul lui Dumnezeu, trebuie să fie făcută o lucrare de pregătire. Domnul ne cere să ne golim inima de egoism, care este rădăcina înstrăinării. El tânjește să reverse asupra noastră Spiritul Său Sfânt în măsură bogată și ne îndeamnă să curățim calea prin renunțarea la sine. Când eul este predat lui Dumnezeu, ochii noștri vor fi deschiși pentru a vedea pietrele de poticnire pe care, prin felul nostru necreștinesc de a fi, le-am pus în calea altora. Domnul ne îndeamnă să le îndepărtăm pe toate. El zice: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. Atunci putem avea asigurarea pe care David o avea când, după mărturisirea păcatului său, se ruga: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine”.

Când harul lui Dumnezeu domnește înăuntrul, sufletul va fi înconjurat de o atmosferă de credință, curaj și iubire creștină, o atmosferă înviorătoare pentru viața spirituală a tuturor celor care o respiră. Atunci putem merge la adunarea în tabără nu numai ca să primim, ci și ca să dăm. Oricine s-a împărtășit de iubirea iertătoare a lui Hristos, oricine a fost luminat de Spiritul lui Dumnezeu și convertit la adevăr va simți că, din cauza acestor binecuvântări prețioase, el are o datorie față de orice suflet cu care vine în contact. Cei smeriți cu inima vor fi folosiți de Domnul pentru a câștiga suflete la care predicatorul hirotonit nu poate ajunge. Ei vor fi mișcați să spună cuvinte care revelează harul salvator al lui Hristos.

Și, aducând binecuvântări altora, ei înșiși vor fi binecuvântați. Dumnezeu ne dă prilejul de a da altora har, pentru ca El să ne poată umple din nou cu și mai mult har. Nădejdea și credința se vor întări pe măsură ce unealta lui Dumnezeu lucrează cu balanții și cu facilitățile date de Dumnezeu. El va avea un reprezentant divin care să lucreze împreună cu el.⁶

Menținând constantă curgerea

Prezentul este ziua încredințată nouă. Fiecare om i s-a încredințat un anumit dar sau talent care trebuie folosit pentru înaintarea Împărăției Mântuitorului. Tuturor reprezentanților responsabili ai lui Dumnezeu, de la cei mai modești și mai necunoscuți la cei care ocupă poziții înalte în biserică, li s-au încredințat bunurile Domnului. Nu numai pastorul poate să lucreze pentru mântuirea sufletelor. Cei care au cele mai mici daruri nu sunt scutiți de la a-și folosi în cel mai bun mod chiar darurile pe care le au și, făcând astfel, talentele lor vor crește. Nu este

sigur să tratăm cu ușurință responsabilitățile morale și nici să disprețuim ziua lucrurilor mici. Providența lui Dumnezeu împarte responsabilitățile în conformitate cu diferitele capacități ale oamenilor. Nimeni nu trebuie să plângă că nu-L poate glorifica pe Dumnezeu cu talente pe care nu le-a avut niciodată și pentru care nu este răspunzător.⁷

Capacitatea de a primi uleiul sfânt din cei doi măslini este sporită pe măsură ce primitorul revărsă din sine uleiul acela sfânt în cuvânt și faptă pentru a satisface nevoile altor suflete. Lucrare, o lucrare prețioasă și satisfăcătoare— de a primi constant și a da mai departe constant.

Avem nevoie și trebuie să avem provizii proaspete în fiecare zi. Și cât de multe suflete putem ajuta comunicând cu ele! Tot cerul așteaptă canale prin care să poată turna uleiul sfânt, pentru a fi o bucurie și o binecuvântare pentru alții. Dacă se face una cu Hristos, nu mă tem că cineva va face o lucrare greșită. Dacă El rămâne cu noi, vom lucra fără încetare și trainic, așa încât lucrarea noastră să rămână. Plinătatea divină va curge prin unelte omenești consacrate pentru a fi dată mai departe altora.⁸

De ce nu flămânzim și nu însetăm după darul Duhului, întrucât acesta este mijlocul prin care urmează să primim putere? De ce nu vorbim despre El, nu ne rugăm pentru El, nu predicăm despre El?...

Duhul este Cel care dă tăria ce susține în orice criză sufletele care se luptă și se frământă, în mijlocul împotrivirii rudelor, a urii lumii și a conștiinței propriilor nedesăvârșiri și greșeli.⁹

‘Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer.’ Duhul Sfânt, locțiitorul Său, este cel mai mare dintre toate darurile. Toate ‘lucrurile bune’ sunt cuprinse în acest dar. Nici Creatorul nu ne poate da altceva mai mare sau mai bun. Când Îl rugăm fierbinte pe Domnul să aibă milă de noi în strâmtorare și să ne călăuzească prin Duhul Său cel Sfânt, El nu ne va lăsa niciodată fără răspuns.¹⁰

Referințe:

1. *The Review and Herald*, 3 februarie, 1903.
2. *Mărturii către comunitate*, vol. 6, pp. 11, 12 (cap. 1, *Scopul lui Dumnezeu în biserică*). [sublinieri adăugate]
3. *Parabolele Domnului Isus*, pp. 418, 419 (cap. 29, *În întâmpinarea Mirelui*). [sublinieri adăugate]
4. *Faptele apostolilor*, pp. 55, 56 (cap. 5, *Darul Duhului*). [sublinieri adăugate]
5. *Mărturii pentru pastori*, pp. 510–512 (cap. 71, *Rugați-vă pentru ploaia târzie*). [sublinieri adăugate]
6. *Mărturii către comunitate*, vol. 6, pp. 42, 43 (cap. 4, *Adunarea de tabără*, subcap. *Pregătirea inimii*).
7. *Ibid.*, vol. 4, p. 618 (cap. 38, *Colegiul nostru*).
8. *Ibid.*, vol. 6, p. 117 (cap. 13, *Femeile să fie lucrători ai evangheliei*).
9. *Ibid.*, vol. 8, p. 22 (cap. 3, *Puterea promisă*).
10. *Cugetări de pe Muntele Feriților*, p. 132 (cap. 6, *Nu judecând, ci făcând*, subcap. *Cereți și veți găsi*).

2 Porumbelul ceresc

Sabat, 12 iulie, 2025

de Davi Paes Silva

Prezența Dumnezeirii

Întreaga Dumnezeire este implicată în planul salvării noastre. Citim că „Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru neamul omenesc, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-au hotărât să întocmească planul de mântuire.”¹

„Atunci a venit Isus din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Dar Ioan căuta să-l oprească. ‘Eu’, zicea el, ‘am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?’ Drept răspuns, Isus i-a zis: ‘Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.’ Atunci, Ioan L-a lăsat.” (Matei 3:13-15, VDC).

În timp ce Hristos a fost botezat în râul Iordan, îngerii cerești priveau cu interes sporit acea scenă. Întrupându-Se, El a devenit reprezentantul nostru.

„Domnul promisese că îi va da lui Ioan Botezătorul un semn prin care va cunoaște cine este Mesia, iar acum, în timp ce Isus ieșea din apă, semnul promis a fost oferit: căci el a văzut cum cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: ‘Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.’”²

„Rugăciunea lui Hristos în favoarea omenirii a deschis porțile cerului, iar Tatăl a răspuns, acceptând petiția pentru rasa căzută. Isus S-a rugat ca înlocuitor și garant al nostru, iar acum familia umană poate avea acces la Tatăl prin meritele preaiubitului Său Fiul.”³

Așadar, într-adevăr, Tatăl, Fiul și Duhul au fost toți prezenți la acest botez - un simbol al fiecărui botez creștin, motiv pentru care credincioșii sunt instruiți: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28:19-20, VDC).

De ce un porumbel?

„Emblema sub forma porumbelului care a coborât asupra lui Isus la botezul Său reprezintă blândețea caracterului Său.”⁴

Ce înseamnă aceasta pentru noi, în acest moment al istoriei, chiar la sfârșitul acestei lumi? Există un inamic pe calea noastră?

„Ai văzut vreodată vreun șoim care urmărea un porumbel timid? Instinctul l-a învățat pe porumbel că, pentru ca șoimul să își prindă prada, el trebuie să ajungă la o înălțime mai mare decât victima sa. Astfel, porumbelul se înalță sus și tot mai sus, în acoperișul albastru al cerului, urmărit în continuare de șoim, care încearcă să obțină un avantaj. Dar efortul este zădărnice. Porumbelul este în siguranță atâta vreme cât nu permite ca ceva să-l oprească din zbor sau să fie atras spre pământ; dar o singură ezitare, o singură coborâre a ștachetei, și inamicul cel vigilent se năpustește asupra victimei. Am urmărit în repetate rânduri această scenă, cu răsuflarea tăiată, toată simpatia noastră fiind cu micul porumbel. Cât de triști ne-am fi simțit să-l vedem căzând pradă crudului șoim!

Noi avem în față un război — un conflict pe viață cu Satan și ispitele sale seducătoare. Dușmanul va folosi orice argument, orice decepție pentru a atrage un suflet; și pentru a cuceri coroana vieții, trebuie să depunem eforturi stăruitoare, perseverente. Nu trebuie să lăsăm armele sau să părăsim câmpul de luptă până când nu am câștigat victoria și putem triumfa în Răscumpărătorul nostru. Atâta vreme cât continuăm să ne păstrăm ochii fixați pe Cel ce este începutul și sfârșitul credinței noastre, vom fi în siguranță. Sentimentele noastre ar trebui să vizeze lucrurile de sus, nu pe cele pământești. Prin credință, trebuie să ne ridicăm sus și tot mai sus în dobândirea caracteristicilor atrăgătoare ale lui Hristos. Prin contemplarea zilnică a farmecului Său fără egal, trebuie să creștem din ce în ce mai

Rugăciunea lui Hristos în numele omenirii a deschis porțile cerului, iar Tatăl a răspuns, acceptând petiția pentru rasa căzută.

mult în chipul Său plin de slavă. În timp ce trăim astfel în comuniune cu cerul, Satan își va întinde în zadar pentru noi plasele.”⁵

Cu adevărat - așa cum este și ilustrația - așa cum Tatăl și Fiul nu au eșuat în misiunea lor de a salva rasa umană căzută de la distrugere eternă, nici Duhul Sfânt nu va eșua în planul Său de salvare. Puterea Duhului Sfânt va fi turnată după nevoie, fără măsură, precum a fost făgăduit.

Duhul Sfânt în timpul sfârșitului

Duhul Sfânt este agentul principal pe pământ angajat în pregătirea poporului lui Dumnezeu pentru încheierea lucrării. Acesta este motivul pentru care trebuie să cerem botezul Său în fiecare zi. „Dimineată după dimineată, din ceasurile petrecute cu Dumnezeu, El venea ca să aducă oamenilor lumina cerului. El primea zilnic un nou botez cu Duhul Sfânt.”⁶ Dacă Isus avea nevoie de această reîmprospătare, cu atât mai mult avem noi nevoie, în starea noastră căzută! De fapt, avem nevoie de lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră în întreg procesul salvării noastre și pentru a îndeplini rolul în sarcina de evanghelizare a întregii lumi.

Hristos a făcut foarte clar acest adevăr înaintea ucenicilor Săi înainte de a se înălța la ceruri. El le-a promis ucenicilor: „voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1:8, VDC).

„Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49).

Cine ne botează cu Duhul Sfânt? Când a fost întrebat de cărturari și farisei despre misiunea sa, Ioan Botezătorul le-a spus despre Hristos: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-l

Reflectând și strălucind

A fi o „mișcare” implică acțiune! Să ne pregătim să spunem Bun venit! Duhului Sfânt, prin acțiuni practice:

Să ne predăm în întregime călăuzirii Duhului Sfânt. Renunță la ceva specific care s-a interpus între tine și Dumnezeu în ultima perioadă. „Tată, iartă-mi păcatele. Ajută-mă să renunț la tot ceea ce ne separă, astfel încât să fiu gata să primesc Duhul Tău cel Sfânt. Amin.”

duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar, dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Matei 3:11-12).

Isus este Acela care îi botează pe copiii Săi cu Duhul Sfânt.

Când avem nevoie să fim botezați cu Porumbelul divin? Această nevoie este cu adevărat zilnică. După cum am menționat, avem nevoie de revărsarea puterii divine în fiecare zi - atât pentru convertirea noastră, cât și pentru a ajunge la suflete noi pentru a-i câștiga pentru împărăția lui Dumnezeu.

Profetul Zaharia a scris: „Cereți de la Domnul ploaie la timpul ploii târzii; astfel Domnul va face nori strălucitori și le va da averse de ploaie, la fiecare om verdeață în câmp” (Zaharia 10:1, BTF, 2015).

Când este timpul pentru ploaia târzie?

„Solia îngerului al treilea ajunge să fie un strigăt puternic, iar voi nu trebuie să simțiți că aveți libertatea de a neglija datoria prezentă și totuși să nutriți ideea că la un moment în viitor veți primi o mare binecuvântare, când, fără vreun efort din partea voastră va avea loc o reînviere minunată. Astăzi trebuie să vă predați lui Dumnezeu, ca El să facă din voi vase de cinstire, și să vă pregătească pentru serviciul Său. Astăzi trebuie să vă predați lui Dumnezeu, ca să fiți goliți de eu, goliți de invidie, gelozie, bănuială rea, ceartă, orice va fi dezonorant pentru Dumnezeu. Astăzi trebuie să aveți vasul vostru curățat, pentru a fi pregătit pentru roua cerească, pregătit pentru căderea ploii târzii, deoarece ploaia târzie va veni, iar binecuvântarea lui Dumnezeu va umple fiecare suflet curățat de orice întinare. Lucrarea noastră pentru astăzi este să supunem sufletele noastre lui Hristos, ca să fim pregătiți pentru timpul înviorării care vine de la fața Domnului nostru — pregătiți pentru botezul cu Duhul Sfânt.”⁷

Care sunt condițiile pentru a primi botezul Duhului Sfânt?

Profetul Osea prezintă condițiile de bază pentru ca noi să primim puterea Duhului Sfânt în timpul ploii târzii:

„Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința Mea până când vor mărturisi că sunt vinovați și vor căuta Fața Mea. Când vor fi în necaz, vor alerga la Mine. Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfârșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilor. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula și vom trăi înaintea Lui. Atunci vom cunoaște,

dacă vom continua să Îl cunoaștem pe Domnul; Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia târzie și timpurie, care udă pământul!” (Osea 5:15; 6:1-3, engl. KJV).

În Scriptură găsim următoarele condiții ce trebuie îndeplinite pentru a primi ploaia târzie:

1. Să ne recunoaștem păcatele noastre reale.
2. Să căutăm pe Domnul cu toată inima, în umilință și căință.
3. Să ne întoarcem la Domnul pentru ca El să ne reînsuflească.
4. Să cunoaștem și să continuăm să Îl cunoaștem pe Domnul. „A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi.”⁸
5. Apoi, El se va revărsa asupra noastră precum ploaia, precum ploaia târzie și timpurie asupra pământului.

Predare completă

„Hristos a făgăduit bisericii Sale darul Duhului Sfânt, și făgăduința ne aparține în aceeași măsură ca și celor dintâi ucenici. Dar, ca oricare altă făgăduință, și aceasta este dată în mod condiționat. Sunt mulți care cred și mărturisesc că au încredere în făgăduința Domnului; ei vorbesc despre Hristos și despre Duhul Sfânt și, cu toate acestea, n-au nici un folos. **Ei nu-și supun sufletul pentru a fi îndrumat și călăuzit de puterile cerești.** Noi nu putem folosi Duhul Sfânt. Duhul trebuie să ne folosească pe noi. Prin Duhul Său, Dumnezeu lucrează în poporul Său ‘și voința și înfăptuirea după buna Lui plăcere.’ (Filipeni 2:13). Dar mulți nu vor să se supună acestei acțiuni. Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc. **Duhul Sfânt este dat numai acelor care așteaptă cu umilință pe Dumnezeu, care veghează, căutând călăuzirea și harul Său.** Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos, și El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească.”⁹

„Mulți au dat greș într-o mare măsură în ce privește primirea ploii timpurii. Ei nu au obținut toate beneficiile pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziția lor în felul acesta. Ei se așteaptă ca lipsa să fie suplinită de ploaia târzie și intenționează ca, atunci când harul va fi revărsat în mod abundent, să-și deschidă inima pentru a-l primi, dar fac o greșală teribilă.

Lucrarea începută de Dumnezeu în inima ome-
nească, prin dăruirea luminii și a cunoașterii,
trebuie să înainteze continuu. Fiecare trebuie
să-și dea seama de propria nevoie. Inima trebu-
ie să fie golită și curățată de orice întinare, pen-
tru ca Duhul Sfânt să locuiască în ea. Cu ocazia
Cincizecimii, primii ucenici s-au pregătit pentru
revărsarea Duhului Sfânt, prin mărturisirea
păcatelor și renunțarea la ele, prin serioasă
rugăciune și consacrare lui Dumnezeu. Aceeași
lucrare este necesară acum, dar într-o măsură
mai mare. După aceea, omul trebuie doar să
ceară binecuvântarea și să aștepte ca Domnul
să-și desăvârșească lucrarea cu privire la el.
Dumnezeu a început această lucrare și o va
duce la bun sfârșit, făcându-l pe om desăvârșit
în Isus Hristos. Totuși harul reprezentat de
ploaia timpurie nu trebuie să fie neglijat. Numai
aceia care trăiesc în lumina pe care o au, vor
primi o lumină mai mare. Dacă nu progresăm
zilnic în exemplificarea virtuților creștine, nu
vom recunoaște manifestarea Duhului Sfânt în
ploaia târzie. Este posibil ca aceasta să vină în
inima tuturor celor din jurul nostru, dar noi nu
o vom discerne și nici nu o vom primi.

În niciun moment al experienței noastre nu
ne putem lipsi de ajutorul care ne-a dat puterea
de a face primul pas. Binecuvântările primite
prin ploaia timpurie ne sunt necesare până la
sfârșit. Totuși, doar acestea nu vor fi suficiente.
Deși prețuim binecuvântările ploii timpurii, nu
trebuie să pierdem din vedere faptul că fără
ploaia târzie, care să umple spicele și să matu-
rizeze bobul de grâu, recolta nu va fi pregătită
pentru seceriș, iar munca semănătorului va fi
fost în zadar. Harul divin este necesar la înce-
put, harul divin este necesar la fiecare pas al
înaintării și numai harul divin este în stare să
desăvârșească lucrarea. Nu există niciun mo-
ment în care ne putem relaxa, într-o atitudine
neglijentă. Să nu uităm niciodată avertizările
lui Hristos: 'Vegheați în rugăciune', 'Vegheați ...

și rugați-vă neîncetat'. Legătura cu Dumnezeu
în fiecare clipă este esențială pentru progresul
nostru. Se poate să fi avut o măsură a Duhului
lui Dumnezeu, totuși trebuie să căutăm fără
încetare să primim tot mai mult, prin rugăciune
și prin credință. Niciodată nu vom putea să ne
întrerupem eforturile. Dacă nu progresăm, dacă
nu cultivăm o atitudine corectă față de Dum-
nezeu, ca să putem primi atât ploaia timpurie,
cât și ploaia târzie, ne vom pierde sufletul, iar
răspunderea ne va aparține.”¹⁰

Acum, în timp ce noi ca biserică mon-
dială încheiem 100 de ani de existență din
momentul în care am fost organizați în mod
oficial, este momentul să luăm în serios sar-
cina încredințată nouă. Este momentul să ne
asigurăm de chemarea și alegerea noastră și
să păstrăm legătura vitală cu Domnul, astfel
încât „Acela care a început în voi această bună
lucrare să o isprăvească până în ziua lui Isus
Hristos” (Filipeni 1:6). Este timpul să ne luăm
rămas bun de la lumea aceasta nelegiuită și să
ne pregătim pentru apropiata venire a lui Isus
pentru a putea merge la casa noastră cerească.
Fie ca Domnul să binecuvânteze poporul Său
din întreaga lume cu ploaia târzie!

Duhul Sfânt este dat numai acelor care
caută cu umilință pe Dumnezeu, care urmează
călăuzirea și harul Său. Puterea lui Dumnezeu
așteaptă să fie cerută și primită.

Referințe:

1. Sfaturi pentru sănătate, p. 222 (secțiunea 2, Sanatoriile—obiective și scopurile lor, Subcap. Slava evangheliei).
2. Fii și fiice ale lui Dumnezeu, p. 133, cap. În Botez (6 mai).
3. My Life Today, p. 260.
4. Solii alese, vol. 2, p. 238 (cap. 25, Tărie în înțrăstări).
5. My Life Today, p. 105.
6. Parabolele Domnului Hristos, p. 139 (cap. 12)
7. Solii alese, vol. 1, pp. 190, 191 (cap. 13, Importanța primirii Duhului Sfânt).
8. Hristos lumina lumii, p. 22 (cap. 1, „Dumnezeu cu noi”).
9. Ibid., p. 672 (cap. 73, „Să nu vi se tulbure inima”). [sublinieri adăugate]
10. Mărturii pentru pastori, pp. 507, 508 (cap. 71, Rugați-vă pentru ploaia târzie).

3 Vase goale

Duminică, 13 iulie, 2025

de Peter D. Lausevic

Cel mai mare Evanghelist și Învățător pe care lumea L-a cunoscut vreodată își încheia cei trei ani și jumătate de slujire prin învățare, predicare și vindecare. În parabolele despre semănător și cea despre grâu și neghină, Isus este portretizat ca fiind semănătorul. Lucrarea Sa principală a fost aceea de a semăna sămânța adevărului în omenire precum El este semănătorul ⁽¹⁾ din parabole, și nu de a culege roade: „Ascultați! Iată, semănătorul a ieșit să semene” (Marcu 4:3). Din acest motiv, „în calitate de Răscumpărător al lumii, Domnul Hristos S-a confruntat fără încetare cu aparente nereușite.”² Deși mulțimi nenumărate veneau să Îl asculte, în acea perioadă puțini au acceptat în mod deschis mesajul salvării. Unii, precum Nicodim, L-au recunoscut ca Mesia în momentul în care mulțimile Îl condamnau la crucificare. Alții, așteptau ceva mai mult.

Așteptare

Îți poți imagina că într-un moment de stringență pentru a merge și învăța toate popoarele, și a grăbi venirea lui Hristos, Isus le-a spus ucenicilor Săi să aștepte? „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49, VDC). Și noi trebuie să înțelegem că în astfel de perioade este necesar să așteptăm. „Noi trebuie să ne rugăm tot atât de zelos pentru revărsarea Duhului Sfânt, cum s-au rugat ucenicii în Ziua Cincizecimii. Dacă ei aveau nevoie de el atunci, cu atât mai mult avem noi nevoie de el astăzi. Întinericul moral, asemenea unui giulgiu mortuar, acoperă pământul. Tot felul de învățături false, de erezii și înșelăciuni satanice smintesc mintea oamenilor. Fără Duhul și puterea lui Dumnezeu, toată munca de a prezenta adevărul va fi zadarnică.”³

Dar de ce să așteptăm? Există o corelație clară între revenirea lui Isus și predicarea evangheliei în întreaga lume. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14, VDC). Așadar, de ce să așteptăm? Care este scopul Duhului Sfânt? Ne vom concentra pe câteva aspecte ale acestui fapt, deoarece restul articolelor din această ediție se vor adresa mai multora dintre ele.

1. Ce aduce condamnare sufletului? „Și când va veni El, va condamna lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” (Ioan 16:8, NKJV). Fără lucrarea Duhului Sfânt de a condamna sau convinge pe cineva că este un păcătos care are nevoie de Salvator, putem predica oricât dorim, dar nimic nu se va întâmpla.

2. Avem nevoie de Duhul Sfânt pentru că El ne oferă daruri speciale de la Dumnezeu. „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; ... Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește”. Avem nevoie de toate aceste daruri în biserică pentru a putea realiza lucrarea de evangelizare într-un mod echilibrat.

3. Este de asemenea adevărat că ei au fost nevoiți să aștepte pentru a fi „îmbrăcați cu putere de sus.” Duhul Sfânt urma să le ofere putere Divină prin faptul că ei luau parte la natura lui Hristos. „Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte” (2 Petru 1:4). Și ce se întâmplă când ne facem părtași firii dumnezeiești? Ce privilegiu avem să fim martori ai minunatului har al lui Dumnezeu? „Prin lucrarea cu Hristos, ei sunt desăvârșiți în El și, în slăbiciunea lor omenească, sunt făcuți în stare să facă faptele Atotputerniciei.”⁴

Despre ce fapte ale Atotputerniciei este vorba în acest context? Cu siguranță nu sunt fapte umane - așadar oamenii nu ar putea spune că sunt făcute de ei, deoarece aceste acțiuni nu vin de la ei.

„Toți aceia care își predau lui Dumnezeu sufletul, trupul și spiritul, vor primi fără încetare o nouă înzestrare de puteri corporale și mintale. Depozitele inepuizabile ale cerului le stau la îndemână. Hristos le insuflă duh din duhul Său, viață din viața Sa. Duhul Sfânt scoate la iveală puterile Lui cele mai de seamă pentru a lucra asupra inimii și minții. Harul lui Dumnezeu sporește și înmulțește însușirile lor și orice desăvârșire a naturii dumnezeiești vine în ajutorul lor în lucrarea de salvare a sufletelor.”⁵ Faptele Atotputerniciei nu sunt pentru slăvire proprie. Ele sunt pentru salvarea sufletelor.

Știința unui credincios

Ce faptă a sufletului face dintr-o persoană un credincios? „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Romani 10:9). Știm că actul de supunere aduce cu el convertirea. Din acest motiv diavolul nu va pleca niciodată de la noi până ce nu ne supunem voința noastră voinței Creatorului și Răscumpărătorului nostru. „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7). Această supunere salvatoare provine din credința sinceră că Isus este Mesia pe care Îl declarăm.

Acum, Isus a predicat timp de trei ani și jumătate și ei au putut vedea că El este Mesia. De ce atât de mulți au așteptat până în ziua Cincizecimii? De ce nu au avut loc convertiri în masă în urma predicării lui Hristos? Toți aveau aceeași oportunitate

ca ucenicii, și cu ușurință ar fi putut mărturisi: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții” (1 Ioan 1:1). Dar nu au făcut-o. De ce a fost nevoie să aștepte pentru ca ucenicii să boteze 3000 într-o ocazie și 5000 în altă ocazie? (Vezi Fapte 2:41; 4:4).

De ce numai atunci s-au văzut rezultatele? „Ucenicii trebuia să înceapă lucrarea lor acolo unde El semănase semințele adevărului. Mulțimi de oameni îi auziseră cuvintele și le crezuseră, dar nu aveau curajul moral să-L recunoască drept Mântuitorul lor, de teamă să nu fie alungați din sinagogă. Când Duhul Sfânt a fost revărsat, sămânța pe care Hristos o semănase a înflorit și a rodit. Curajul și speranța i-au inspirat pe ucenici, iar ei erau gata să meargă până la marginile pământului pentru a proclama un Mântuitor înviat.”⁶

Isus era Dumnezeu/om, precum și numele Lui spune: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu și-I vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit, înseamnă: ‘Dumnezeu este cu noi’” (Matei 1:23). Divinitatea trebuia să atingă umanitatea pentru ca să se împlinească: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, (iar noi am privit slava Lui, o slavă ca a singurului născut din Tatăl) plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14). El a fost nevoit să devină om și să biruie ca om. „Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evrei 2:16-17).

În natura Sa divină și umană El era fără păcat: „căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați..., ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”. Aceasta înseamnă că El era fără păcat și că ne-a oferit un exemplu de urmat. „Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. ‘El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug’”. Acest fapt Îi oferă dreptul de a fi ajutorul și Mijlocitorul nostru. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”.

Oamenii puteau să vadă toate aceste lucruri în Hristos. El a arătat calea biruinței păcatului. Atunci de ce au așteptat? Ce voiau să vadă mai mult? Oamenii, în mod natural, caută ceva științific - salvarea nu este o excepție. „Biblia este marea carte de învățătură a lui Dumnezeu, marele Său educator. Temelia oricărei științe adevărate, cu privire la mântuire, se află în Biblie. Fiecare ramură a cunoașterii poate fi găsită prin cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Dar mai presus de orice altceva, ea conține știința științelor, știința mântuirii. Biblia este mina bogățiilor nesecate ale Domnului Hristos.”⁷

Dar ce definește cu adevărat știința? Apostolul Pavel ne-a avertizat împotriva „științei pe nedrept numite astfel” (1 Timotei 6:20) - astfel, cunoștințele care pretind a fi științifice dar cărora le lipsește o temelie concretă. Știința adevărată este bazată pe observație, demonstrație și repetiție. Oamenii de știință își documentează metodele, înregistrează fiecare pas și apoi testează dacă procesul poate fi repetat și dacă se termină cu același rezultat. Un rezultat devine cu adevărat științific atunci când o altă persoană poate urmări aceeași pași, în aceleași condiții și ajunge la aceleași concluzii. Astfel, salvarea de asemenea trebuie să fie mai mult decât o teorie - trebuie să fie demonstrabilă și reproducibilă în viețile copiilor lui Dumnezeu.

Reprodu caracterul lui Isus!

Isus a demonstrat cum se trăiește o viață sfântă. Acum acea viață trebuie reprodusă de altcineva, urmărind aceeași metodă. Acest fapt face ca lumea să creadă. Teoria poate fi minunată, putem vorbi despre ea și o putem evalua cât de mult dorim. Dar a o reproduce - acesta este un aspect științific. Și ce este reprodus? Hristos ne-a arătat aceasta, diferite naționalități, diferite culturi, diferite personalități și diferite mentalități devenind una. „Lumea are nevoie acum de ce avea nevoie și acum 2000 de ani - o revelație a lui Hristos.”⁸

Acest fapt este imposibil din perspectivă umană. Ceea ce este natural din perspectivă umană este următorul lucru: „un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție, împotriva altei împărății” (Luca 21:10). Această nu se întâmplă numai în război. Doar priviți la ce se întâmplă la un meci de fotbal sau alte competiții internaționale. A fi creștin înseamnă a face exact ce a fost nevoit să facă Avraam. „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (Geneza 12:1). Acest lucru ar fi miraculos - ceva complet străin umanității - și acela este articolul potrivit. Demonstrarea este acolo unde se află și puterea creștinătății. „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Acest fapt te face credincios.

„Armonia și unirea, existente între oameni cu diferite predispoziții, constituie cea mai puternică dovadă ce poate fi adusă, că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să-i salveze pe păcătoși. Este privilegiul nostru de a aduce mărturia aceasta. Dar, pentru a face aceasta, noi trebuie să ne așezăm sub comanda Domnului Hristos. Caracterul nostru trebuie să fie modelat după caracterul Lui, iar voința noastră trebuie să fie supusă voinței Lui. Atunci vom lucra împreună fără vreun gând de ciocnire.”⁹

Disponibilitate: ridică-ți crucea

Dacă am primi întreaga putere a Duhului Sfânt fără a înțelege această demonstrare și reproduce-

re a ei, puterea ar fi folosită cu intenții și pentru scopuri greșite. Acesta este motivul pentru care Ploaia Timpurie a venit asupra ucenicilor doar în momentul în care erau gata. „Și când se împlinea ziua cincizecimii, erau toți într-un gând la un loc” (Faptele apostolilor 2:1 BTF, 2015).

Presupune această unitate că toți gândim la fel despre un anumit subiect? „Multe lucruri care țin de forme exterioare nu sunt toate clar definite în Scripturi, ci au fost lăsate nerezolvate; iar preferințele personale au fost adesea susținute prea insistent în privința acestor aspecte. Atunci când nu fiecare detaliu este în conformitate cu practica altor membri ai trupului de credincioși, să nu lăsăm ca mici diferențe să devină nemulțumiri și să provoace dezbinare. Metodele și mijloacele prin care ajungem la anumite scopuri nu sunt întotdeauna exact aceleași. Ni se cere să folosim rațiunea și judecata în privința modului în care să acționăm. Experiența va arăta care este calea cea mai potrivită de urmat în circumstanțele existente. Să nu lăsăm controversile să apară din lucruri mărunte. Duhul iubirii și harul Domnului nostru Isus Hristos vor lega inimile una de alta, dacă fiecare își va deschide ferestrele inimii spre cer și le va închide spre pământ.”¹⁰

Rădăcina unirii se găsește în actul de supunere - golirea completă a vaselor noastre. Crucificarea era metoda cea mai inumană de a executa pe cineva - mereu prin exercitare de forță. Din momentul în care era pus pe cruce, nu mai exista posibilitate de scăpare. Voința și reputația dispăreau. Respectul de sine dispărea. Era cel mai rău lucru care putea să i se întâmple cuiva. Și cu toate acestea Isus a spus: „Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27). Da, ni se cere să acceptăm cea mai oribilă și inumană metodă de executare, deoarece este chiar calea spre salvare. Aceasta merită totul. Ceea ce pentru lume înseamnă moarte, pentru cel credincios este viață și putere. „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:18).

Trebuie să acceptăm tocmai acea cruce. „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu, față de lume!” (Galateni 6:14).

„Pentru Pavel, crucea era obiectul de interes suprem. Încă din momentul în care el fusese oprit din lucrarea sa de prigonire a urmașilor Nazarineanului răstignit, el nu încetase niciodată să preamărească crucea. Atunci îi fusese dată o descoperire a iubirii infinite a lui Dumnezeu, așa cum era arătată în moartea lui Hristos; și o transformare minunată fusese săvârșită în viața sa, aducând toate planurile și năzuințele sale în armonie cu cerul. Din ceasul acela, el devenise un

om nou în Hristos. El știa din proprie experiență că, atunci când un păcătos privește odată iubirea Tatălui, după cum se poate vedea în sacrificiul Fiului Său, și se supune influenței divine, are loc o schimbare a inimii și de atunci încolo Hristos este totul în tot.”¹¹ Și ce se întâmplă când acceptăm acea cruce? „Când noi înălțăm crucea aceasta, constatăm că și ea ne înalță pe noi.”¹²

Jugul

Ce este crucea? De ce este ea piesa centrală a adevăratei religii? Isus spune: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga” (Luca 9:23-24 VDC). Purtarea crucii și lepădarea de sine sunt unul și același lucru. Mulți oameni care se leapădă de sine nu sunt mai buni decât înainte. Acest lucru se întâmplă deoarece aici nu este vorba despre orice purtare a crucii. Trebuie să luăm crucea lui Isus și să o facem a noastră. Cu alte cuvinte, trebuie să ne unim cu Hristos în purtarea crucii. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30). Găsim odihnă sufletului numai atunci când ne înjugăm cu Isus și „acel jug semnifică supunere completă.”¹³

Ce se întâmplă în mod natural când ne supunem voluntar crucii? „El spune că jugul Său este bun, și eu cred acest lucru. El spune că povara este ușoară, și cred și aceasta. Când porți jugul lui Hristos, toate cârtirile și dezbinările tale vor înceta.”¹⁴ Aceasta înseamnă că sunt în întregime îndeplinite condițiile pentru Ploaia Târzie, deoarece suntem cu adevărat goliți de sine și umpluți cu Hristos. „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”

Ploaia târzie

Avem nevoie de putere pentru a finaliza lucrarea încredințată nouă individual și la nivel de biserică. „Una dintre primele condiții pentru a primi puterea Lui este aceea de a lua jugul Lui.”¹⁵ După crucificare, ucenicii s-au întâlnit timp de 10 zile în camera de sus și, ca rezultat, ei au fost umpluți de putere. De ce? Erau capabili să reproducă în lume, unirea pe care Isus și Tatăl o au, într-un grup de oameni în care fiecare căuta supremație. Cum? „Inima trebuie să fie golită și curățită de orice întinare, pentru ca Duhul Sfânt să locuiască în ea. Cu ocazia Cincizecimii, primii ucenici s-au pregătit pentru revărsarea Duhului

Sfânt, mărturisindu-și păcatele și renunțând la ele, rugându-se și consacându-se lui Dumnezeu. Aceeași lucrare, dar într-o măsură mai mare, este necesară acum.”¹⁶

De ce noi, ca biserică, încă suntem aici după 100 de ani? Mulți indivizi au fost credincioși chemării lui Dumnezeu pentru ei și acum se odihnesc în mormântul lor, așteptând învierea specială pentru a putea auzi legământul veșnic și a-L vedea în sfârșit pe Salvatorul venind pe norii cerului.

Ne aflăm aici deoarece încă o lucrare trebuie făcută - nu doar individual, ci și ca biserică. Ucenicii au fost nevoiți să se întâlnească și să-și supună uniți viețile în totalitate lui Dumnezeu și unii altora, lepădându-se de sine și mărturisindu-și păcatele unii altora. Cum este posibil acest lucru?

„Ucenicii se rugau cu un zel nepotolit să fie făcuți destoinici să-i întâmpine pe oameni și să fie în stare, în convorbirile lor zilnice, să spună cuvinte care să-i conducă pe păcătoși la Hristos. Înlăturând orice neînțelegeri, orice dorință de înțâietate, ei s-au adunat laolaltă, într-o strânsă comuniune creștină. Ei se apropiu mai mult și tot mai mult de Dumnezeu și, făcând acest lucru, au înțeles ce privilegiu avuseseră de a li se fi îngăduit să aibă o atât de strânsă legătură cu Isus...”

Aceste zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul cerând ungerea sfântă care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le servească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor.”¹⁷

Ți-ai golit vasul astfel încât să fii dispus să renunți la totul pentru lucrarea Salvatorului? Parcurgând această săptămână de rugăciune specială care comemorează 100 de ani de existență ai Mișcării de Reformă, fie ca Domnul să ne inspire inimile pentru a experimenta crucea în mod personal, astfel încât să ne unim, să avem puterea necesară pentru a finaliza lucrarea și a merge în sfârșit acasă, unde vom fi cu Salvatorul nostru.

Referințe:

1. Parabolele Domnului Hristos, p. 36 (cap.2, subcap. Semănătorul și sâmbânța)
2. Hristos Lumina Lumii, p. 678 (cap. 73, Să nu vi se tulbure inima)
3. Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 158 (cap.14, Puterea adevărului).
4. Hristos lumina lumii, p. 827 (cap. 86, Mergeți și învățați...).
5. Ibid. [sublinieri adăugate]
6. The Signs of the Times, 14 octombrie, 1889. [subliniere adăugată]
7. Parabolele Domnului Hristos, p. 107 (cap. 8, Comoara ascunsă, subcap. Valoarea comorii). [sublinieri adăugate]
8. Divina vindecare, p. 143 (cap. 9, Predicând și vindecând, subcap. Lucrarea apostolilor).
9. Testimonies for the Church, vol. 8, p. 242 (cap. 35, Servitorul Mamonei). [sublinieri adăugate]
10. The Ellen G. White 1888 Materials, p. 1698.
11. Istoria faptelor apostolilor, p. 245 (cap. 24, Corint).
12. Mărturii pentru comunitate, vol. 8, p. 45 (cap. 7, O imagine a conflictului).
13. In Heavenly Places, p. 236.
14. The Ellen G. White 1888 Materials, p. 905.
15. Hristos lumina lumii, p. 825 (cap. 86, Mergeți și învățați...).
16. Mărturii pentru predicatori, p. 507 (cap.71, Rugați-vă pentru ploaia târzie).
17. Istoria faptelor apostolilor, p. 37 (cap. 4, Ziua Cincizecimii).

Miercuri, 16 iulie, 2025

de Rolly Dumaguit

Prin definiție, temperanța este practicarea controlului constant al acțiunilor, gândurilor sau sentimentelor pentru a nu mânca sau bea excesiv sau pentru a nu te enerva ușor. Spiritul profetic explică în mod clar că „adevărata cumpătare ne învață să ne lipsim în totalitate de orice este dăunător și să folosim cu chibzuință ceea ce este sănătos.”² Există vreo relație între temperanță și problema salvării? Este temperanța în toate lucrurile parte din învățăturile noastre biblice?

Unul dintre roadele Duhului

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bună-tatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Galateni 5:22-23).

A patra treaptă a sfințirii

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni” (2 Petru 1:5-7)

Un rol important în salvarea noastră

„Subiectul cumpătării, cu toate implicațiile lui, are un loc important în îndeplinirea mântuirii noastre. Lumea ajunge să fie din ce în ce mai imorală, din cauza obiceiurilor greșite în alimentație.”³

1. Temperanță în mâncare

Unul dintre punctele pe care trebuie să le luăm în considerare în legătură cu temperanța este acela al mâncării. Ce istorisire din Biblie vă gândiți că mărturisește despre un exemplu al temperanței în mâncare? Exemplul care adesea vine rapid în minte este acela al lui Daniel. Ce a refuzat de fapt Daniel?

„Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce. Atunci, Daniel a zis îngrijitorului căruia îi încredințase căpetenia famenilor privegherea asupra lui Daniel, Hanania, Mișael și Azaria: „Încearcă pe robii tăi zece zile și să ni se dea de mâncat zarzavaturi și apă de băut” (Daniel 1:8, 11-12).

Dorința lui Dumnezeu pentru noi este să fim sănătoși. El dorește ca noi să prosperăm atât fizic, cât și spiritual; acesta este motivul pentru care le-a dat lui Adam și Evei, după crearea lor, o dietă bazată pe plante. „Și Dumnezeu a zis: „Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră” (Geneza 1:29).

„Părinții noștri în Egipt n-au luat aminte la minunile Tale, nu și-au adus aminte de mulțimea îndurărilor Tale și au fost neascultători la mare, la Marea Roșie... Dar au uitat curând lucrările Lui și n-au așteptat împlinirea planurilor Lui, ci i-a apucat pofta în

pustie și au ispitit pe Dumnezeu în pustietate.” „Au ispitit pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare după poftele lor” (Psalmul 106:7, 13-14; 78:18).

Un motiv important pentru care nu mai este sigur să consumăm carne este pentru că animalele create gem de durere, în mod teribil afectate de diferite boli. În Ieremia 45:5, profetul a prezis că Dumnezeu va „aduce nenorocirea peste orice făptură”, și în Mila Sa, Domnul ne-a oferit un plan dietetic care să ne protejeze de multe boli. De mult a venit momentul să ne întoarcem la dieta originară dată de Dumnezeu omului. „Legumele, fructele și cerealele ar trebui să compună alimentația noastră. Nici un dram de carne nu ar trebui să pătrundă în stomacul nostru. A consuma carne este ceva împotriva firii. Trebuie să ne întoarcem către scopul pe care l-a avut inițial Dumnezeu la crearea omului.”⁴

Avertismente serioase

„Părinții care cunosc adevărul cu privire la îngăduința poftelor nu ar trebui să le permită copiilor lor să mănânce în exces sau să consume carne ori alte alimente care stârnesc patimile. Omul este alcătuit din ceea ce mănâncă. Consumul de carne întărește înclinațiile inferioare și le stimulează spre o activitate sporită. Părinții ar trebui să îndepărteze tot ceea ce pune în pericol sănătatea morală și fizică a copiilor lor. Ei nu ar trebui să pună carne pe masă.”⁵

Exemplul pustuiului

„Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stânca era Hristos. Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei.” „Acele lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10:1-6, 11).

În pustie, „Adunăturii de oameni care se aflau în mijlocul lui Israel i-a venit poftă, ba chiar și copiii lui Israel au început să plângă și să zică: ‘Cine ne va da carne să mâncăm?’” (Numeri 11:4). „Au ispitit pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare după poftele lor” (Psalmul 78:18)

**Subiectul
cumpătărilor,
cu toate implicațiile lui,
are un loc important
în îndeplinirea
mântuirii noastre.**

Cum a răspuns Domnul cererii lor? „Să spui poporului: ‘Sfințiți-vă pentru mâine și aveți să mâncați carne, fiindcă ați plâns în auzul Domnului și ați zis: «Cine ne va da carne să mâncăm? Căci noi o duceam bine în Egipt!» Domnul vă va da carne și veți mânca. Aveți să mâncați carne nu o zi, nici două zile, nici cinci zile, nici zece zile, nici douăzeci de zile, ci o lună întreagă, până vă va ieși pe nări și vă veți scârbi de ea, pentru că n-ați ascultat de Domnul care este în mijlocul vostru și pentru că ați plâns înaintea Lui, zicând: «Pentru ce am ieșit noi oare din Egipt?»” „Pe când carnea era încă în dinții lor, fără să fie mestecată, Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului și Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare. Au pus locului aceluia numele Chibrot-Hataava (Mormintele lăcomiei), pentru că acolo au îngropat pe poporul apucat de poftă.” (Numeri 11:18-20, 33-34)

Dar noi, astăzi?

„Cei care au primit sfaturi cu privire la relele care rezultă de pe urma folosirii mâncărilor cu carne, a ceaiului, a cafelei, și a preparatelor complicate și nesănătoase, și care sunt hotărâți să facă legământ cu Dumnezeu prin jertfă, nu vor mai continua să-și îngăduie pofta pentru mâncăruri despre care știu că sunt nesănătoase... Aceasta este o lucrare care trebuie făcută înainte ca poporul Său să poată sta înaintea Lui ca un popor desăvârșit.”⁶

„Prin urmare, oamenii își pot face trupurile nesfinte prin îngăduințe păcătoase. Nesfinți, ei nu pot fi închinători spirituali și sunt nevrednici de cer. Dacă omul va îndrăgi lumina pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, i-o dă asupra reformei sănătății, el poate fi sfințit prin adevăr și pregătit pentru viață veșnică. Dacă disprețuiește însă acea lumină și trăiește călcând legile firii, trebuie să plătească prețul pentru aceasta.”⁷

„Păcate de gravitate maximă sunt comise prin îngăduirea unui apetit pervertit.”⁸ Cum este descris în mod special apetitul pervertit?

„Un rău hotărât este făcut organismului prin consumul continuu de carne. Nu există nici o scuză pentru acest lucru în afară de un apetit stricat, pervertit.”

„Dacă, după atât de multă lumină cât a fost dată, poporul lui Dumnezeu continuă cu obiceiurile greșite, îngăduind eul și refuzând reforma, ei vor suferi consecințele sigure ale călcării de lege. Dacă ei sunt hotărâți, cu orice preț să-și satisfacă apetitul pervertit, Dumnezeu nu va face minuni pentru a-i salva de consecințele îngăduinței lor. Ei ‘vor zace în dureri.’”

Consumul de carne va cauza boli fatale

O declarație alarmantă din Spiritul Profetic ilustrează și mai mult carnea ca fiind un pericol pentru sănătatea noastră. „Mâncarea pe bază de carne constituie articolul alimentar principal pe mesele multor familii, până când sângele le este plin de umori canceroase și scrofuloase. Corpurile lor sunt compuse din ceea ce mănâncă. Când vine însă boala și suferința asupra lor, se consideră că este o pedeapsă a Providenței.”¹¹

Pe vremea lui Ellen White, mulți medici nu știau că prin consumul de carne s-ar putea cauza boli fatale. Dar știința de astăzi a confirmat acest fapt. Spre exemplu, când carnea este făcută la grătar sau friptă, grăsimile din ea se topesc și cad pe cărbunele încins producând fum, iar acest fum produce metilcolantren și benzopiren. Cărnurile procesate, cum ar fi șunca și salamul, conțin nitrozamine. Când acestea sunt ingerate, ele distrug ADN-ul celulelor și, în loc ca acestea să moară, ele se vor înmulți rapid și vor forma chisturi sau tumori. Carnea, de asemenea, conține grăsimi saturată sub formă de colesterol.¹²

„Organizația Mondială a Sănătății a clasificat carnea procesată precum șunca, slămina, salamul și altele ca fiind în Grupul 1 de cancerigene (cunoscute ca provocând cancer), ceea ce înseamnă că există dovezi puternice că acest tip de carne cauzează cancer. Consumul de carne procesată crește riscul

Ce influență are mâncatul peste măsură asupra stomacului? Acesta ajunge slăbit, organele digestive sunt slăbite, iar boala, cu tot cortegiul ei de rele, își face apariția.

de cancer de stomac sau intestin. Carnea roșie, precum cea de vită, miel și porc, a fost clasificată drept cancerigenă din Grup 2A, ceea ce înseamnă că are probabilitate de a cauza cancer.”¹³

Dincolo de carne, avem sfaturi în Spiritul Profetic cu privire la anumite practici dietetice și stiluri de viață care sunt greșite și care vor distruge sănătatea noastră. Chiar dacă ele nu sunt teste pentru calitatea de membru, este important să le urmăm pentru a avea o sănătate bună.

2. Amestecarea fructelor cu legume la o masă; nu este o combinație bună

„Fructele și legumele nu ar trebui consumate la aceeași masă. La o masă folosiți pâine și fructe, iar la următoarea pâine și legume.”¹⁴

„Oamenii de știință au descoperit că stomacul folosește enzime diferite pentru a digera fructele și legumele. Când se consumă fructe, acestea ar trebui mâncate singure și pe stomacul gol, deoarece fructele se digeră mai rapid decât alte tipuri de mâncare. Însă, combinarea fructelor cu legume (*care au nevoie de timpi diferiți de digestie*) poate cauza gaze. Același lucru se întâmplă până și cu sucurile; pot provoca flatulență, arsuri în piept și chiar migrene.”¹⁵

3. Mâncatul între mese ar trebui evitat

„După ce masa obișnuită este consumată, stomacului ar trebui să i se îngăduie să se odihnească cinci ore. Până la masa următoare n-ar trebui să fie introdusă în stomac nici o bucătică de mâncare. În acest interval, stomacul își va îndeplini lucrarea și după aceea va fi în stare să mai primească hrană.”¹⁶

„Majoritatea oamenilor se bucură de o sănătate mai bună atunci când consumă două mese pe zi, în loc de trei; alții, în funcție de circumstanțele în care se află, pot avea nevoie de ceva de mâncare seara; însă această masă ar trebui să fie foarte ușoară.”¹⁷

Este interesant de luat în considerare faptul că știința de astăzi a descoperit riscul mâncatului frecvent: „Influența frecvenței meselor și a timpului din zi în care sunt consumate asupra sănătății și bolii a fost un subiect de interes ani la rând. În timp ce dovezi epidemiologice indică spre o asociere între frecvența mare a meselor și scăderea riscului de îmbolnăvire, experimente clinice au demonstrat rezultate contradictorii. Mai mult decât atât, cercetări recente au demonstrat o creștere semnificativă a riscului de îmbolnăvire când este vorba de o frecvență crescută a meselor (≥6 mese/zi) comparând cu o frecvență scăzută a lor (1-2 mese/zi).”¹⁸

Medicii din zilele noastre înțeleg valoarea postului intermitent. „Autofagia este un proces fundamental care lucrează la nivel celular pentru a îndepărta reziduuri celulare, a repara deteriorările, a restaura și întineri celulele. După șaisprezece ore de post, corpul va începe să atace celulele rele. Corpul va mânca mereu celulele și țesuturile rele pentru energie. Ca rezultat, corpul are șansa să curețe reziduurile celulare și celulele anormale, precum cele canceroase.”¹⁹

„Servirea doar a micului dejun și a prânzului reduce greutatea corpului, depozitele de grăsimi din ficat, glicemia à jeun [de dimineață, înainte de a mânca], și crește sensibilitatea la insulină. Aceste rezultate sugerează că, în ce privește problemele cu glicemia, consumul unui mic dejun și a unui prânz mai mare ar putea fi mai benefic decât consumul de 6 mese mai mici pe parcursul zilei.”²⁰

4. Evitați mâncatul în exces

„Ce influență are mâncatul peste măsură asupra stomacului? Acesta ajunge slăbit, organele digestive sunt slăbite, iar boala, cu tot cortegiul ei de rele, își face apariția.”²¹

Potrivit Mayo Clinic, excesul de carbohidrați sau de calorii se va transforma în trigliceride, cauzând astfel hipertensiune arterială și contribuind la întărirea arterelor și la inflamarea pancreasului.

Supraalimentația constantă este foarte dăunătoare pentru că întărește natura inferioară și tocește conștiința. Pentru a fi în stare să depășim înclinația aceasta, trebuie să ne punem „un cuțit în gât, dacă ești prea lacom” (Proverbele 23:2). Numai printr-o decizie fermă de fi cumpătați cu ajutorul Duhului Sfânt putem face acest lucru.

5. Temperanță în toate lucrurile

„Tuturor oamenilor să le fie cunoscută cumpătarea voastră. Domnul este aproape.” (Filipeni 4:5 BTF)

„Nu te grăbi să te mănii în sufletul tău, căci mânia locuiește în sânul nebunilor.” (Eclesiastul 7:9)

„Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 10:31)

„Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire.” (1 Corinteni 9:27)

„Temperanța în toate aspectele vieții trebuie să fie predată și practică. Temperanță în mâncare, băutură, somn și în îmbrăcăminte este unul dintre cele mai mari principii ale vieții religioase.”²²

Ar trebui să bem destulă apă în fiecare zi. Lipsa apei distruge rinichii și împiedică funcționarea corpului. Nu este vorba despre apa colorată artificial,

carbozagoasă, plină de zahăr sau de alcool! Cel mai înțelept rege al istoriei a explicat: „Vinul este batjocoritor; băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept.” (Proverbele 20:1)

Trebuie, de asemenea, să ne îmbrăcăm în așa fel încât să-L onorăm și să-L glorificăm pe Dumnezeu. Suntem poporul care proclamă că merge cu Dumnezeu în fiecare zi. Dacă vrem să mergem mai aproape alături de Isus, trebuie să ne acoperim corespunzător. Serafimii și heruvimii se acoperă în prezența lui Dumnezeu. Standardul îmbrăcăminteii noastre este Deuteronom 22:5. Cum rămâne cu somnul? Cel mai potrivit timp pentru somn este între 10 seara și 6 dimineața. Care este pericolul privării de somn?

„Cercetări noi realizate de Universitatea de Stat Iowa demonstrează că persoanele care pierd câteva ore de somn pe noapte sunt mai furioase și mai puțin capabile să se adapteze la situații frustrante, decât persoanele care se odihnesc adecvat.”²³

Când avem probleme în biserică sau în familie, suntem cel mai probabil dispuși să blămăm pe alții sau pe partenerii noștri, dar rădăcina problemei adesea se găsește în lipsa temperanței noastre. Din această cauză avem tendința să criticăm, să bârfim și, mai rău decât orice altceva, să cultivăm spirite neiertătoare. Când umblăm în înnoirea vieții, să ne concentrăm pe controlul de sine. Să nu mai dăm vina pe alții, ci mai degrabă să începem să ne examinăm pe noi înșine, să vedem unde eșuăm în moderație. Poate că nu mâncăm potrivit. Stomacul este plin și totuși celulele sunt înfometate. De ce? Deoarece nu consumăm o dietă echilibrată. Nu uitați, un om înfometat este un om înfuriat. Încercați să beți destulă apă și să dormiți bine pentru a avea echilibru emoțional.

6. Temperanța și ploaia târzie

„Puțini sunt aceia care pricep așa cum ar trebui legătura strânsă care există între deprinderile lor de viață, destoinicia lor în această viață și soarta lor veșnică.”²⁴

„Poporul lui Dumnezeu trebuie să învețe semnificația cumpătării în toate lucrurile... Înainte de a putea înțelege cu adevărat semnificația adevăratei sfințiri și a conformării cu voința lui Hristos, ei trebuie să obțină, prin colaborare cu Dumnezeu, stăpânirea asupra obiceiurilor și practicilor lor greșite.”²⁵

„Nici unul dintre noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu, atâta timp cât caracterele noastre au o zbârcitură sau o pată pe ele. Nouă ne este lăsată remedierea caracterelor noastre, curățirea templului sufletului de orice întinăciune. Atunci, ploaia târzie va cădea asupra noastră, așa cum ploaia timpurie a căzut asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii.”²⁶

Concluzie

Înțelegem acum că pentru a primi ploaia târzie trebuie să experimentăm sfințirea cerută de Dumnezeu. Pentru a obține sfințirea, trebuie să biruim toate obiceiurile alimentare păcătoase și toate stilurile de viață păcătoase.

Ca ființe umane căzute, nu putem obține aceasta prin propriile noastre eforturi. „Cel mai greu lucru este să schimbi obiceiurile ce au fost îngăduite multă vreme în viață și au educat apetitul. Demonul necumpătării nu este biruit ușor. El are o putere uriașă și este greu de învins.”²⁷

Singura opțiune este aceea de a răspunde invitației lui Isus „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11:28).

Ar trebui să ne facem partea noastră și să îl lăsăm pe Isus să lucreze în noi complet. „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.” (Filipeni 2:12,13)

Da, îngăduirea de sine este grea, dar ușor de biruit - greu dacă o facem singuri, dar ușor, dacă Isus ne ajută. Ți dorești cu adevărat să fii biruitor? Crezi că Isus te poate ajuta? Existăm ca biserică pe această planetă de 100 de ani. Suntem obosiți și cu toții ne dorim să mergem acasă, nu-i așa? Așadar trebuie să cooperăm cu Dumnezeu în toate învățăturile Sale - prin puterea pe care El este dispus să ne-o dea - și ne rugăm cu seriozitate ca Isus să vină curând pe norii cerului pentru a ne lua acasă.

Referințe:

1. *Christian Temperance and Bible Hygiene*, pp. 28, 29.
2. *Temperanța*, p. 138 (cap. 1, *Ce reprezintă adevărata temperanță?*).
3. *Evangelizare*, p. 265 (secțiunea 8, *Predicând adevărurile distincte, subcap. Prezentând standarde de sănătate și standarde creștine*).
4. *Dietă și hrană*, p. 380 (cap. 23, *Mâncărurile de carne*).
5. *Pacific Union Recorder*, 9 octombrie, 1902.
6. *The Retirement Years*, p. 129.
7. *Dietă și hrană*, p. 70 (cap. 3, *Reforma sănătății și solia îngerului al treilea*).
8. *Ibid.*, p. 44 (cap. 2, *Dietă și spiritualitatea*).
9. *Ibid.*, p. 407 (cap. 23, *Mâncărurile de carne*).
10. *Ibid.*, p. 25 (cap. 1, *Motive pentru reformă*). [sublinieri adăugate]
11. *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 563 (cap. 50, *Părinții ca reformatori*).
12. <https://www.sciencedirect.com/topics/earth-and-planetary-sciences/nitrosamine>
13. <https://www.cancerouncil.com.au/1in3cancers/lifestyle-choices-and-cancer/red-meat-processed-meat-and-cancer/>
14. *The Signs of the Times*, 30 septembrie, 1897.
15. <https://timesofindia.indiatimes.com/life-style/health-fitness/diet/fruits-you-should-not-have-together/articleshow/58459356>
16. *Dietă și hrană*, p. 179 (cap. 9, *Regularitatea în mâncare, partea 2, Mâncarea între mese*).
17. *Christian Temperance and Bible Hygiene*, p. 58.
18. <https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC6520689/>
19. <https://drpomp.com/fasting-diet/fasting-autophagy>
20. <https://lifepa.com/diet-detox/diet/6-meals-a-day>
21. *Dietă și hrană*, p. 101 (cap. 1, *Fiziologia digestiei*).
22. *Îndrumarea copilului*, p. 394 (cap. 63, *Temperanța în toate lucrurile*).
23. <https://www.healthline.com/health-news/why-a-lack-of-sleep-can-make-you-angry>
24. *Patriarhi și profeți*, p. 562 (cap. 54, *Samson*).
25. *Îndrumarea copilului*, p. 396 (cap. 63, *Temperanța în toate lucrurile*).
26. *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 214 (cap. 23, *Sigiliul lui Dumnezeu*).
27. *Îndrumarea copilului*, p. 408 (cap. 64, *Căminul și campaniile pentru sănătate*).

5 Din încercări aprige

Vineri, 18 iulie, 2025

de Liviu Tudoroiu

Avem privilegiul binecuvântat de a îmbogăți această **săptămână specială de rugăciune** cu câteva reflecții istorice, mai ales acum, când mulți sărbătoresc cu entuziasm 100 de ani de existență a noastră ca mișcare, în timp ce alții își exprimă îngrijorări profunde cu privire la dinamica noastră spirituală.

Pentru a putea evalua cu adevărat pulsul stării noastre spirituale — atât ca indivizi, cât și ca trup colectiv de credincioși — trebuie mai întâi să recunoaștem Sursa tuturor schimbărilor bune, esența tuturor faptelor nobile, pe Cel ce S-a revelat ca fiind „Calea, Adevărul și Viața.” Fără El ca model desăvârșit, nu putem discerne realitatea stării noastre spirituale.

Evaluarea noastră va varia în funcție de lentila prin care ne privim. Putem privi fie prin ochii Mântuitorului nostru, căutând adevărul Său, fie prin lentila defectuoasă a propriei noastre naturi umane egoiste, care este adesea atât de oarbă față de propriile lipsuri, încât poate ajunge până într-acolo încât să se bazeze pe reputație etichetată drept caracter. **Însă reputația este o impresie** lăsată în mintea oamenilor despre identitatea noastră; caracterul este realitatea lui Dumnezeu despre cine și ce suntem cu adevărat.

De aceea, adevărul contează cel mai mult. După cum cei mai mulți dintre noi știm, **ADEVĂRUL** trece prin trei etape:

Mai întâi, este aprig contestat; apoi, este ridiculizat; și în cele din urmă, este acceptat universal. Această „dezbateră” în desfășurare ne oferă mai multe opțiuni — fie să sărbătorim 100 de ani de succes, fie mai degrabă să reflectăm asupra a 100 de ani de „realizări” amestecate cu dezamăgiri. Acest lucru ne conduce la următorul punct al analizei noastre:

Între 1914–1945, un număr considerabil de credincioși adventiști aveau convingerea profundă că războaiele mondiale ce făceau ravagii atunci aveau să marcheze sfârșitul civilizației și să pregătească scena pentru revenirea iminentă a Domnului nostru Isus Hristos. În toamna anului 1913 și în primele luni ale anului 1914, mulți credeau, de asemenea, că haosul și violența de pe câmpurile de luptă ale lumii nu erau locuri în care sufletele sincere și oneste se puteau pregăti pentru veșnicie. De fapt, această convingere de bun-simț era împărtășită nu doar de membrii bisericii care așteptau revenirea lui Hristos, ci chiar și de mulți atei, agnostici și oameni de diverse credințe.

Oare nu a fost vărsat destul sânge de către martiri pentru a convinge pe scepticii care neagă legitimitatea acestei mișcări?

În lucrarea *Înfruntând Puterile*, p. 217, Walter Wink, erudit în ale Bibliei, observă: „Biserica, care odinioară stătuse neînarmată împotriva represiunii brutale a Imperiului Roman, s-a trezit ciudat de victorioasă... **Însă prețul plătit de biserică a fost adoptarea violenței ca mijloc de menținere a imperiului.** Dar înlăturarea nonviolentei din Evanghelie a spulberat cheia de boltă a arcului, iar creștinismul s-a prăbușit într-o religie a mântuirii personale și a unei vieți de apoi păzită cu gelozie de un Dumnezeu mânios și înfricoșător – întregul sistem (fiind) atent gestionat de un corp elitist de preoți, cu sprijin direct din partea conducătorilor seculari, considerați acum agenții aleși ai lucrării lui Dumnezeu în istorie.”¹

Carl von Clausewitz, autorul lucrării *Vom Kriege (Despre război)* – o carte despre strategia militară – poate fi considerat unul dintre cei mai calificați genii militari care au formulat conceptul războiului **ca act de forță menit să constrângă inamicul să facă voia noastră. Mai mult, el afirmă că războiul se manifestă ca o triadă grotescă — compusă din violență primordială, ură și dușmănie — ce trebuie privite ca o forță naturală oarbă.**

Și totuși, în fața acestei realități, teologii progresiști se zbat să împace caracterul lui Isus Hristos cu violența războiului.

Sub presiunea pierderii controlului, liderii cu mentalitate de Caiafa declară neliniștiți: „Ce vom face? Omul acesta face multe minuni. Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El și vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru, și neamul.” (Ioan 11:47-48).

Isus nu a participat niciodată la război, nu a abuzat niciodată fizic sau emoțional pe cineva, nici individual, nici ca grup. În fața unei culturi a războiului, atât de populară în vremea Lui, El a definit comportamentul omului **într-un astfel de timp de criză:** „Ați auzit că s-a zis: Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău. Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:43, 44).

Astfel, pionierii adventiști și mai târziu Reformatorii care au urmat exemplul lui Hristos au înțeles că un astfel de caracter, o astfel de dragoste pentru vrăjmași, costă: libertatea, în-

chisoarea, tortura și chiar moartea. Adventiștii care L-au iubit cu adevărat pe Isus au știut ce preț trebuiau să plătească pentru a-și exprima credința cu voce tare.

Vara, toți se bucură de aplauze. Dar iarna – în vreme de criză – chiar și simplul fapt de a-ți gândi credința cu voce tare îți poate aduce pierderea aprobării generale a societății. Atunci este momentul când credința noastră va fi testată la limită, când prietenii de odinioară se vor transforma în dușmani înverșunați.

În Raportul celei de-a treia sesiuni anuale a Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, publicat în *Review and Herald* la **23 mai 1865**, opinia generală era următoarea: „Suntem constrânși să refuzăm orice participare la acte de război și vărsare de sânge.” Și totuși, în timpul primului război mondial, între **1914-1918**, majoritatea adventiștilor – potrivit unor estimări, 98% – au fost constrânși să se alăture rândurilor combatanților, devenind parte a mașinii globale de ucidere, știind clar că un astfel de comportament contrazice punctele lor de credință.

O mică minoritate, doar aproximativ 2%, a ales o cale diferită. Au preferat să devină proscriși, etichetați ca anatema de către societate, decât să-L părăsească pe Hristos și să calce poruncile lui Dumnezeu. Pătrunși de o măsură statornică din Duhul lui Hristos, au rezistat testului timpului, cu ochii ațintiți asupra frumuseții acelei alte țări – cea eternă. Ei au recunoscut cu claritate că filosofia războiului nu se putea alinia niciodată cu porunca „iubiți pe vrăjmașii voștri.” Ciocnirea inevitabilă dintre Legea lui Dumnezeu și legea Cezarului a condus la persecuții aprige, o realitate dură, care a testat tăria celor credincioși.

Timpul și spațiul au conspirat adesea să atragă tineri în luptă – tineri care nu se cunoșteau și nu se urau unii pe alții – forțându-i să ucidă pentru cauze stabilite de câțiva bătrâni – oameni care într-adevăr se cunoșteau și nutreau animozități adânci, dar care nu ar fi îndrăznit niciodată să ridice armele ei înșiși.

Nu este greu de văzut că această ideologie stă în opoziție totală cu caracterul lui Dumnezeu. Ea întruchipează chiar originea păcatului. Actul de a forța sau constrânge ființe inteligente să spună sau să facă ceva împotriva propriei conștiințe oglindește începutul marelui război

Reflectând și strălucind

A fi o „mișcare” implică acțiune! Să reflectăm lumina lui Hristos prin acțiuni practice:

Să ne oprim o clipă pentru a reflecta cu sinceritate: Am curajul să ies în evidență în timp de pace? Dar în încercare?

Este una să citești cartea lui Iov fără să fi trecut vreodată prin încercările lui, și cu totul altceva să o citești cu stomacul gol, după zile de post și rugăciune, în mijlocul unei suferințe grele. Este una să cânti pentru Hristos, și alta să mori pentru Hristos.

din cer – o rebeliune înrădăcinată în constrângere și sfidare a libertății divine.

Curaj în criză

Vara, toți copacii sunt verzi – dar când vine iarna, doar coniferele își păstrează culoarea. La fel, în vremuri de criză spirituală și socială ni se dezvăluie adevărata identitate. Doar când flacăra ne atinge picioarele descoperim cine suntem cu adevărat. Cei care cedează sub greutatea presiunii pot fi numiți „creștini de vreme bună”.

Până când vine un astfel de moment de încercare, este ușor să susținem adevărul atâta timp cât lumea nu ni se opune – dar când prigoana își scoate capul hidos, cât de puțini sunt dispuși să plătească prețul pentru credința lor! Mulți au fost gata să-L urmeze pe Isus când împărțea pâine pe dealurile Ierusalimului, dar cât de puțini dintre cei care au dus acasă cele douăsprezece coșuri cu prisos au fost gata să-și riște reputația pentru a sta lângă Fiul omului, răstignit între cer și pământ?

Ucenicii au fost profund dezamăgiți că Isus nu S-a revelat ca Dumnezeu universului printr-o manifestare puternică a autorității cerești. Ar fi fost bucușori să-L vadă ca rege triumfător al lui Israel, dar nu ca pe un criminal condamnat pentru „trădare împotriva guvernului roman.”²

E una să citești cartea lui Iov fără să-i fi trăit vreodată încercările, și cu totul alta să o citești cu stomacul gol, după zile de post și rugăciune, în mijlocul unei suferințe grele. E una să cânti pentru Hristos, și cu totul alta să mori pentru El. E una să înoți într-o piscină, și cu totul alta să înoți în ocean, luptându-te cu curenții.

Vremurile grele nasc oameni puternici; oamenii puternici aduc vremuri bune. Vremurile bune nasc oameni slabi, iar oamenii slabi aduc vremuri grele. Iată-ne acum, după 100 de ani de existență, în mijlocul unei crize de identitate, în fața unor provocări noi, privind cum noi curente ideologice „își flutură rușinea” la porțile bisericii.

Generația Reformatoarelor născuți în vremuri grele a predat ștafeta unei generații născute în vremuri bune, clădite de oameni puternici. Acum, însă, se pare că lumea este condusă de oameni slabi și, ca urmare, vremuri grele se abat din nou asupra noastră.

Noile generații de Reformatoare se confruntă cu ispite și provocări mult mai subtile decât cele trăite în trecut. Generația anterioară se

odihnește în pace, îngropată în cimitire uitate, în timp ce copiii și nepoții lor își mai amintesc doar puțin din luptele strămoșilor.

De mai bine de 2000 de ani, Roma și lumea, prin „Cezarul” lor, au provocat pe creștinii credincioși să-și compromită credința în Isus și să calce poruncile lui Dumnezeu. Din vremea lui Hristos, legea dominantă a fost legea română. Sub decretul aspru „Non licet es vos!” – „Nu aveți voie să existați!” – primii creștini și-au sacrificat numele, reputația, confortul și, în cele din urmă, viața pentru Hristosul iubit. Astăzi, „Cezarul modern” cere același lucru: supunere necondiționată, altfel ești declarat nedemn de a exista. Sub această presiune s-a născut Reforma în rândul Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Este adevărat că darul vieții din partea lui Dumnezeu vine împreună cu o „cruce” personală. Dumnezeu dă crucea, dar oamenii bat cuiele. Din această cauză, avem două versiuni ale istoriei – una scrisă de prigonitori cu cerneala cruzimii, și alta scrisă de martiri cu propriul lor sânge.

O evaluare sinceră

Strămoșii noștri, pionierii Reformei, și-au scris istoria cu propriul sânge, pentru că au prețuit adevărul mai mult decât gloria trecătoare a acestei lumi. În țări comuniste precum România, poporul nostru a fost lipsit de educație, libertate și drepturi omenești fundamentale. În acele vremuri întunecate, multe autorități se lăudau: „Mai așteptați câțiva ani și veți dispărea.” Dar Dumnezeu a avut întotdeauna grijă de poporul Său și, în final, asupritorii au fost cei care au dispărut, reduși la tăcere de propria aroganță.

Pentru a străluci, nu trebuie să izbucnim în cuvinte sau acțiuni critice la adresa altora. Să lăsăm caracterul lui Hristos să strălucească în noi și discuția despre „cine este mai sfânt decât altul” va înceta. Să purtăm cu noi atmosfera cerului oriunde mergem, ca oamenii să remarce nu doar prezența noastră ca mișcare, ci și să aprecieze distincția dintre bine și rău. În felul acesta vom face o diferență.

Depinde de noi: vom nega realitatea sau vom accepta vindecarea? Trebuie să ne amintim că succesul nu se măsoară prin înălțimea muntelui pe care reușim să-l urcăm, ci prin numărul de oameni pe care îi aducem cu noi pe vârf.

Dacă ne uităm doar la numere, creșterea bisericii ar putea părea un eșec. Dar dacă jude-

căm după calitate, nu cantitate, vom avea o cu totul altă perspectivă asupra lucrării bisericii. În Țefania 3:12, Domnul face o promisiune rămășiței ultimei generații: „Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului.” Acest verset ne arată că la sfârșitul lumii, poporul lui Dumnezeu nu va fi o mulțime vastă, triumfătoare, strigând biruința, ci un grup smerit și mic care se încrede doar în Numele Său.

După cum știm, nu este nicio grandoare sau manifestare extravagantă de putere la a doua venire a lui Hristos. În schimb, există o rămășiță credincioasă – smerită, neobservată de societate și neimpresionantă după standardele lumești de bogăție sau număr. Și totuși, ei sunt cei care poartă lumina adevărului Său.

Ce se întrezărește la orizont?

Doar când slava Domnului se va ridica peste noi vom putea manifesta desăvârșirea matură a caracterului care ne va conduce să urâm eul și să renunțăm la autocompătimirea adânc înrădăcinată în natura noastră păcătoasă. „Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine.”³

Reflectând asupra trecutului nostru, putem afirma că Hristos a fost întotdeauna prezent în încercările și suferințele poporului Său. În fiecare colț al lumii unde frații noștri au înfruntat opoziție crudă, Isus a fost acolo, martor al credincioșiei lor, strălucind slava Sa asupra lor. În fiecare tribunal, în fiecare celulă întunecată a închisorilor îndepărtate, Isus a fost alături de mireasa Sa. Regimuri totalitare au provocat multă suferință, întemnițând și reducând la tăcere membrii bisericii, lipsindu-i de libertate și de dreptul la exprimare. Mișcarea de Reformă a sângerat peste generații de dragul adevărului. Prin susținerea Legii lui Dumnezeu deasupra decretelor omenești, rămășița s-a aflat în centrul adversității, atrăgând resentimentele celor care dețin puterea în această lume.

Se pare că toate realizările noastre nu au fost încă suficiente pentru a determina cerul să încheie lucrarea de mijlocire a lui Isus în sanctuar și să-și recunoască pe deplin caracterul reflectat în noi. Suntem încă aici pe Pământ, împărțind aceleași lupte, aceleași spitale, aceleași boli și chiar aceleași cimitire ca restul lumii. Lipsește ceva esențial din acest puzzle, ce ne amintește de întrebarea tânărului bogat din Matei 19:20: „Ce-mi mai lipsește?”

Matematica lui Dumnezeu

Tindem să ne concentrăm prea mult pe numărarea membrilor; avem tendința de a

sanctifica numerele – dar Domnul ne amintește că victoria poate fi obținută și prin puțini.

Gândiți-vă la raportul statistic din valea Dura: trei bărbați credincioși s-au împotrivit vastului imperiu babilonian. În groapa cu lei, a fost unul – Daniel – împotriva puterii reunite a Medo-Persiei. Pe vremea Esterei, au fost Mardoheu și Estera împotriva nenumăraților prigonitori ai evreilor.

Și pe Calvar, îi găsim pe Simon din Cirene, centurionul și tâlharul de pe cruce în fața unei mulțimi înfuriate, necruțătoare. Și totuși, în fiecare dintre aceste momente, acele figuri singuratiche au devenit adevărata majoritate.

Am învățat că numerele doar atestă existența unei corăbii sau a unei arce pe ocean. Numerele, de unele singure, nu au mare valoare fără prezența lui Dumnezeu, dar când acele numere sunt unite cu Mântuitorul nostru, ele capătă o semnificație uriașă. Un om plus Dumnezeu înseamnă majoritate.

Cuvântul inspirat spune: „Dumnezeu are copii, mulți dintre ei în bisericile protestante, și un număr mare în bisericile catolice, care sunt mai sinceri în a asculta lumina și a trăi după cea mai bună cunoștință pe care o au decât un număr mare dintre adventiștii de ziua a șaptea care păzesc Sabatul dar nu umblă în lumină.”⁴

Ilie a fost un secretar foarte bun. El a raportat un membru în creșterea internă. Dar aceasta era statistica internă. Istoria ne învață că trebuie să ținem cont și de raportul statistic extern. Dumnezeu era secretarul raportului extern. Ilie era secretarul raportului intern. Intern, biserica avea un membru; extern, biserica avea 7.000 de membri.

Secretarul intern, Ilie, a fost cu adevărat surprins de raportul secretarului ceresc care consemna acei 7.000. Problema lui Ilie nu a fost doar legată de numere, ci poate și mai important, de ce Dumnezeu nu i-a descoperit acest mister ca profet. Astfel, vedem că nici măcar profeții nu pot înțelege voia lui Dumnezeu și cealaltă față a monedei, decât dacă Dumnezeu le-o revelează.

Astăzi, avem tendința de a face aceeași greșală ca profetul Ilie. Cred sincer că Mișcarea de Reformă reprezintă pe profetul Ilie. Și din acest motiv, cred că avem tendința să gândim că suntem singurii oameni rămași în această lume și, asemenea lui Ilie, singurii credincioși Domnului.

Dar avem și alți frați și surori care încă nu sunt numărați, și mare va fi surpriza când îi vom vedea venind din toate colțurile lumii, alăturându-se adevărului îmbrățișat de Mișcarea de Reformă.

Până când lucrarea lui Dumnezeu va fi încheiată sub puterea Duhului Sfânt, unii dintre noi vor fi deja plecați. Mesajul va despărți și va redirecționa oamenii în funcție de ceea ce poartă în inimă. Unii, cu un comportament liberal, vor îmbrățișa lumea cu toată puterea; alții, formați într-un legalism ortodox rece, vor aluneca în fanatism. Doar cei centrați în Hristos vor păstra un echilibru spiritual și vor urma modelul corect al echilibrului perfect dintre dreptate și milă al lui Hristos.

Două agende contrastante

Există o clasă de oameni care au avut o cunoaștere a adevărului, dar nu au fost sfințiți prin el. În limbaj modern, numim aceasta „liberalism”, adică libertatea de a se complăce în păcat.

„Pe măsură ce furtuna se apropie, o mare clasă care a mărturisit credința în solia celui de-al treilea înger, dar nu a fost sfințită prin ascultarea de adevăr, își abandonează poziția și se alătură rândurilor opoziției. Unindu-se cu lumea și împărtășind spiritul ei, ajung să vadă lucrurile în aceeași lumină, iar când vine testul, sunt gata să aleagă calea ușoară, populară. Oameni cu talent și vorbire plăcută, care odinioară se bucurau în adevăr, își folosesc acum darurile pentru a înșela și a induce în eroare suflete. Ei devin cei mai aprigi dușmani ai foștilor lor frați.”⁵

Liberalismul aduce în prim-plan idei progresiste, împingând astfel chivotul spre stânga. Pe de altă parte, mințile conservatoare, cunoscute drept legaliste, împing chivotul spre dreapta. Oricare dintre aceste direcții duce la naufragiu. „Dacă Satan nu poate ține sufletele legate în ghețurile indiferenței, va încerca să le împingă în focul fanatismului.”⁶

Rămășița poporului lui Dumnezeu nu va asculta nici de viziunile liberale răstălmăcite, nici de interpretarea rece, fără Hristos, a voinței Sale, așa cum este prezentată de legalism. Ci, prin harul lui Dumnezeu, „nu te abate nici la dreapta, nici la stânga: ferește-te de rău” (Proverbe 4:27).

Poporul lui Dumnezeu, cei mântuiți, vor fi folosiți ca vase ale Sale, purtători ai untdelemnului divin (Duhul Sfânt), ca parte a mării lucrări de a împărtăși ultimul mesaj cu omenirea înainte de acele câteva secunde care vor încheia istoria umană.

Lecții de învățat

O altă criză globală recentă ne-a învățat un lucru ca biserică. Am simțit o diviziune

inocentă de opinii. A fost doar un val blând, totuși a declanșat o astfel de tulburare în unele locuri—imaginează-ți doar când va veni următorul val. Vom mai fi prieteni—sau unii se vor întoarce la aceeași conduită adoptată în acele vremuri de criză globală?

Se pare că ne lipsește adversitatea; ne lipsește persecuția reală. De-a lungul anilor, am observat că avem tendința de a dezvolta un apetit pentru subiecte delicate în domeniul dezbaterilor teologice elevate, în timp ce pierdem din vedere acele suflete prețioase pe care le considerăm fără speranță. Între timp, Isus privește spre ele ca fiind chiar obiectul afecțiunii Sale.

Nu putem lupta împotriva timpului. Cu cât rămânem mai mult aici pe pământ, cu atât atracția noastră pentru cer pare să scadă. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât mai mult pretindem că aparținem. Așa cum poporul evreu pretindea legătura lor cu părintele Avraam, la fel putem și noi revendica legătura cu pionierii reformei din 1914, fără a avea experiența lor personală. Un proverb înțelept spune: „cu cât pretindem mai mult, cu atât suntem mai puțin.”

Din păcate, „locuitorii lumii s-au predat în mare parte sub controlul lui Satan. El acționează ca Dumnezeu al acestui pământ. Ființele umane, cu totul predate răului, colaborează cu el în conspirațiile sale, ajutându-l să își împlinească planurile împotriva guvernării lui Dumnezeu.”⁷

Scopul marelui răzvrătit a fost întotdeauna să se justifice și să încerce să dovedească faptul că guvernarea divină este responsabilă pentru rebeliunea lui, conducând mulțimi uriașe să accepte versiunea lui asupra mării controverse care durează de atât de mult timp. De mii de ani, acest conspirator a promovat minciuni în locul adevărului. Cu toții am citit Tragedia veacurilor, dar fără rugăciune pentru alifia Duhului Sfânt, „cealaltă versiune” îl va conduce pe cititor exact la o concluzie opusă.

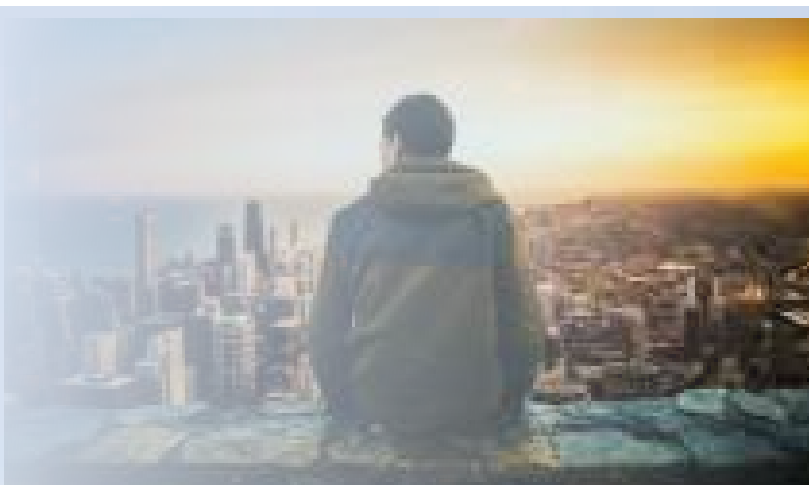
Privind în urmă la cei 100 de ani de realizări și eșecuri, putem observa că am avut sușuri și coborâșuri ca popor. Dacă au existat realizări, acestea aparțin lui Dumnezeu.

Cu sinceritate, avem cu adevărat multe de învățat atât din succese, cât și din dezamăgiri.

Pentru reflecția noastră

Dacă ne uităm la ucenici și trecutul lor, cei mai mulți dintre ei nu s-ar califica astăzi ca și colegi ai noștri. Matei era vameș, Petru un ignorant îndrăzneț, Ioan un caracter furtu-

Am învățat că numerele arată doar existența unei corăbii sau a unei arce pe ocean. Un om plus Dumnezeu reprezintă o majoritate.

nos, Toma un sceptic, Iuda un intelectual rafinat și viclean — iar lista poate continua.

Când privim în Vechiul Testament, Moise nu s-ar califica pentru a fi unul dintre colegii noștri deoarece a ucis un egiptean fără aprobarea lui Dumnezeu.

Ce putem spune despre fratele său, Aaron, căruia i s-au încredințat responsabilitățile lucrării spirituale — mai ales după ce a condus poporul în apostazie topind aurul și invitându-l să se închine vițelului de aur?

Ce putem spune despre Ilie, care nu s-ar califica drept coleg al nostru din cauza trădării cauzei lui Dumnezeu, fugind de Izabela?

În Noul Testament avem o repetare a acelorași mari eroi:

Ioan Botezătorul, care, după ce predicase despre Împărăția lui Dumnezeu, întreabă din închisoare: „Tu ești Acela care avea să vină sau să așteptăm pe altul?” (Luca 7:19).

Petru, care, după pretențiile sale extravagante, Îl neagă pe Hristos într-un mod cutremurător; sau poate Saul din Tars, prigonitorul bisericii. Toți aceștia nu s-ar califica astăzi drept colegi ai noștri.

Așadar, dragi frați, să urmărim exemplul lui Isus, pregătindu-ne împreună cu o echipă de tineri care vor primi o măsură dublă a Duhului Sfânt, pentru a pune capăt mizeriei și suferinței unei lumi fără direcție.

Privind spre trecut sau spre viitor, începem să înțelegem mai clar de ce suntem încă aici: o sută de ani de lecții învățate de unii, neglijate de alții — și totuși suntem aici.

Dacă este un moment de sărbătoare sau unul în care să ne luăm timp de vindecare a rănilor, aceasta rămâne la latitudinea cititorului.

Să implorăm pe Domnul Isus Hristos pentru mântuirea copiilor și tinerilor noștri, pentru mântuirea slujitorilor și membrilor noștri, și pentru unitatea necesară în Hristos, care va aduce revărsarea Duhului Sfânt. Ceasul este târziu — și dacă nu devenim cu adevărat ceea ce pretindem a fi, nu ne vom ridica niciodată la nivelul declarațiilor noastre. Cu cât ne lăudăm mai mult, cu atât suntem mai puțini; cu cât

pretindem mai puțin, cu atât Îl reflectăm mai mult pe El. Fie ca Domnul Dumnezeu nostru să ne ajute să acceptăm realitatea Martorului Credincios și să ne ferească de iluzia neprihănirii de sine.

Vor fi trei surprize în cer:

„Un creștin a spus odată că atunci când va ajunge în cer, se așteaptă să întâlnească trei motive de uimire. Se va minuna să găsească acolo persoane la care nu se aștepta să fie mântuite. Se va mira să nu vadă pe unii pe care se aștepta să-i întâlnească acolo, și, în cele din urmă, se va minuna cel mai mult că un păcătos atât de nevrednic ca el însuși a ajuns în Paradisul lui Dumnezeu.”⁸

Să nu uităm niciodată că Dumnezeu ne cheamă la o credință care merge dincolo de aparențe și numere — o credință de calitate și profunzime care reflectă cu adevărat caracterul lui Hristos. Misiunea noastră nu este să fim văzuți ca o mulțime puternică în ochii lumii, ci ca aceia care, chiar și în simplitate și umilință, strălucesc cu lumina Mântuitorului.

Așa cum generațiile dinaintea noastră s-au confruntat cu provocări uriașe, și noi suntem chemați să rămânem credincioși în vremuri de adversitate, să ne sprijinim pe puterea pe care doar Dumnezeu o poate da.

Și în timp ce așteptăm revenirea Domnului nostru, rugăciunea noastră să fie necontenită: „Doamne, ajută-ne să-Ți reflectăm caracterul în fiecare cuvânt, în fiecare faptă, astfel încât lumea să vadă în noi o speranță care nu va pieri.”

Este târziu în noapte, iar lumea are nevoie de lumina pe care Hristos ne-a dat-o. Să fim noi acea lumină. Să facem noi diferența!

Referințe:

¹ <https://thirdwaycafe.com/prepare-for-peace/living-peace/pacifism/> [Sublinieri adăugate]

² Hristos, Lumina Lumii, p. 773 (cap. 80, În mormântul lui Iosif).

³ Parabolele Domnului Isus, p. 69 (cap. 3, Întâi un fir verde, apoi spic).

⁴ Solii alese, vol. 3, p. 386 (cap. 55, Lecții din întâmpinarea crizei legii duminicale de la sfârșitul anilor 1800 și începutul anilor 1890, subcap. Asigurare pe măsură ce norii se întunecă...). [Sublinieri adăugate.]

⁵ Marea Luptă, p. 608 (cap. 38, Avertizarea finală). [Sublinieri adăugate]

⁶ Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 644 (cap. 79, Idei greșite despre mărturisire).

⁷ Letters and Manuscripts, vol. 16 (1901), Lt. 153, 1901.

⁸ Credința prin care trăiesc, p. 370 (30 decembrie, Răsplata pentru câștigătorii de suflete)

Putere 6 în unitate

Sabat, 19 iulie, 2025

de Eli Tenorio da Silva

De-a lungul Bibliei, credincioșii au fost și sunt îndemnați să fie uniți. Psalmistul a spus: „Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!” (Psalmul 133:1).

Și Isus S-a rugat pentru ucenicii Săi:

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:21).

Unitatea dintre credincioși este unul dintre cele mai puternice mărturii pentru adevărul Evangheliei. Ea reflectă caracterul lui Dumnezeu, atrage suflete sincere la Hristos și demonstrează lumii puterea transformatoare a harului Său.

Într-o lume din ce în ce mai divizată, plină de războaie, lipsă de compasiune, divorțuri și înstrăinare egoistă, unitatea poporului lui Dumnezeu servește drept un far al speranței și o mărturie a puterii care izvorăște din dragostea divină. Multe suflete sincere, care caută ceva mai bun decât ce poate oferi această lume veche, vor fi convinse de adevărul mesajului lui Dumnezeu prin dragostea și unitatea urmașilor Săi, contribuind astfel la succesul bisericii în misiunea de a predica Evanghelia în toată lumea.

„Secretul succesului nostru în lucrarea lui Dumnezeu se va găsi în lucrarea armonioasă a poporului nostru.”¹

Unitatea între copiii lui Dumnezeu nu este văzută ca o sugestie, ci ca un principiu stabilit de Dumnezeu:

„Frații mei știu bine că Cuvântul lui Dumnezeu prezintă unitatea bisericii ca un principiu; cei care sunt uniți cu Hristos prin adevărul de origine cerească ar trebui să aibă o prietenie puternică unii față de alții.”²

Această armonie, însă, nu este doar una organizațională sau superficială. Este o legătură profundă, spirituală, care izvorăște din rămânerea în Hristos și reflectarea caracterului Său. Așadar, să explorăm perspectivele biblice și cele din Spiritul Profetic cu privire la puterea unității, obstacolele care o împiedică și cum o putem cultiva în aceste vremuri critice.

Chemarea biblică la unitate

Rugăciunea lui Isus din Ioan 17:20–23 pentru unitatea credincioșilor a fost una dintre cele mai fierbinți rugăciuni ale Sale. Și această rugăciune, înălțată înainte de răstignirea Sa, nu a fost doar pentru ucenicii Săi, ci și pentru toți cei care aveau să creadă în El prin mărturia lor, inclusiv pentru fiecare dintre noi astăzi:

„...ca toți să fie una... ca să fie desăvârșiți în unire și ca lumea să cunoască că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17:23)

Această rugăciune exprimă dorința lui Hristos ca urmașii Săi să fie uniți în scop, misiune și dragoste. O astfel de unitate reflectă unitatea care există între Tatăl și Fiul. Această unitate este o mărturie pentru lume că Evanghelia este adevărată și transformatoare.

Apostolul Pavel întărește această chemare la unitate în epistolele sale. Scriindu-le Efesenilor, el îndeamnă biserica: „Siliți-vă să păstrați unitatea Duhului prin legătura păcii. Este un singur trup și un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre; este un singur Domn, o singură credință, un singur botez; un singur Dumnezeu și Tatăl al tuturor; care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:3–6)

Accentul pus de Pavel pe „unul” subliniază legătura strânsă dintre credincioși prin credința comună în Hristos. Unitatea nu este opțională; este fundamentală pentru identitatea și misiunea Mișcării de Reformă și pentru dezvoltarea caracterului fiecăruia dintre noi, ca membri ai trupului lui Hristos.

„Desăvârșirea caracterului creștin este atinsă atunci când imboldul de a ajuta și binecuvânta pe alții izvorăște în mod constant din interior. Atmosfera acestei iubiri care înconjoară sufletul credinciosului este cea care îl face o mireasmă de viață spre viață și care îi permite lui Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea lui.”³

Unitatea izvorăște dintr-o inimă transformată de Hristos, una care caută să binecuvânteze și să înalțe pe alții, nu să se slujească pe sine.

Unitatea ca o mărturie pentru lume

Unul dintre cele mai convingătoare aspecte ale unității creștine este capacitatea ei de a fi o mărturie pentru lume. Isus a legat în mod direct unitatea credincioșilor de credibilitatea misiunii Sale:

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei: dacă aveți dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:35)

Când credincioșii dau dovadă de dragoste sinceră, răbdare și smerenie unii față de alții, aceasta constituie o dovadă de netăgăduit a puterii Evangheliei. Atenția locuitorilor acestei lumi, marcată de diviziune și conflict, este atrasă de armonia și pacea care caracterizează poporul lui Dumnezeu.

Biserica primară a exemplificat acest principiu. În Faptele Apostolilor 2:42–47 sunt descriși credincioșii ca fiind „cu un cuget”, împărțind mesele și resursele „cu bucurie și curăție de inimă.” Unitatea și dragostea lor unii pentru alții nu doar că le-a întărit credința, ci i-a și atras pe alții la Hristos. Drept urmare, „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (Faptele 2:47).

În acest sfârșit de săptămână, de ce să nu cauți modalități prin care poți contribui activ la misiunea bisericii tale locale? Fie că înseamnă să ștergi mesele după masa de prânz sau să răspunzi la o întrebare în Școala de Săbat, putem contribui la unitate prin participare.

Reflectând și strălucind

A fi o „mișcare” implică acțiune! Să ne pregătim să îl primim pe Duhul Sfânt prin acțiuni practice:

Spiritul Profetic comentează despre această unitate astfel: „Este voia lui Dumnezeu ca unitatea și dragostea frățească să existe în rândul poporului Său.”⁴ Doar în acest mod poate biserica să fie un agent viu și activ în răspândirea luminii către lume.

Adevărata unitate are o putere evanghelică ce nu poate fi subestimată. Este o demonstrație vie a Evangheliei; o predică mult mai grăitoare decât cuvintele.

Obstacolele în calea unității

În ciuda importanței ei, unitatea este adesea împiedicată de slăbiciunile și greșelile omenești. Mândria, egoismul, prejudecățile și lipsa iertării sunt bariere majore. Ellen White avertizează:

„Cauza dezbinării și a discordiei în familii și în biserică este separarea de Hristos.”⁵

Când credincioșii Îl pierd din vedere pe Hristos și se concentrează pe sine, dezbinarea apare ca o consecință inevitabilă. Dușmanul sufletelor se bucură să semene discordie, știind că diviziunea slăbește mărturia bisericii.

Apostolul Pavel a abordat aceste provocări în scrisorile sale către bisericile primare. Biserica din Corint, de exemplu, se confrunta cu dezbinări legate de conducere și de darurile spirituale. Pavel i-a mustrat astfel:

„Vă îndemn, fraților, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să nu fie dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.” (1 Corinteni 1:10)

Depășirea obstacolelor în calea unității necesită efort intenționat, smerenie și dorința de a pune misiunea lui Hristos mai presus de preferințele personale.

Cheia unității: rămânerea în Hristos

Adevărata unitate între credincioși este imposibilă fără o legătură profundă cu Hristos. Isus a spus:

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5)

Când credincioșii rămân în Hristos, ei sunt transformați după chipul Său. Ei poartă roadele Duhului—dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea și înfrânarea poftelor (Galateni 5:22-23)—care favorizează

ză unitatea. Unirea cu Hristos este esențială pentru ca aceasta să se întâmple. Dacă suntem în comuniune cu Dumnezeu, vom fi canale prin care dragostea Sa se revarsă asupra altora.

Pe măsură ce credincioșii experimentează dragostea lui Dumnezeu, sunt împuterniciți să-i iubească și să-i slujească pe ceilalți. Această dragoste altruistă este liantul care leagă biserica împreună.

Sfaturile lui Pavel din Filipeni 2:2-4 oferă pași practici pentru cultivarea unității:

„Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând.

Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus decât pe el însuși.

Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.”

Unitatea cere smerenie, altruism și dorința de a sluji. Aceste calități se cultivă prin comuniune zilnică cu Hristos și prin locuirea Duhului Sfânt în inimile noastre.

„Luptați cu toată stăruința pentru unitate. Rugați-vă pentru ea, lucrați pentru ea. Ea va aduce sănătate spirituală, înălțare a gândirii, noblețe de caracter, o minte cerească, făcându-vă capabili să biruiți egoismul și bănuiele rele și să fiți mai mult decât biruitori prin Acela care v-a iubit și S-a dat pe Sine pentru voi. Răstigniți eul; socotiți-i pe alții mai buni decât voi înșivă. Astfel, veți fi aduși într-o unire cu Hristos. În fața universului ceresc, a bisericii și a lumii, veți oferi o dovadă de necontestat că sunteți fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dumnezeu va fi slăvit prin exemplul pe care îl veți da.”⁶

Unitatea în vremurile din urmă

Pe măsură ce sfârșitul se apropie, unitatea poporului lui Dumnezeu va deveni și mai critică:

„Unirea cu Hristos și unii cu alții este singura noastră siguranță în aceste zile din urmă.”⁷

Provocările și opoziția cu care se vor confrunta credincioșii în vremurile din urmă vor cere o unitate și mai mare. Dezbinările din biserică vor slăbi capacitatea acesteia de a face față forțelor răului. Unitatea din biserică o va transforma într-o forță de neoprit în proclamarea cu putere a Evangheliei veșnice. O astfel de unire îi motivează pe credincioși să arate lumii că Îl iubesc pe Dumnezeu și

Bisericile nu sunt imune la neînțelegeri. Atunci când apar probleme care provoacă dezbinare, abordați-le prompt și cu înțelepciune. Folosiți un cadru biblic pentru rezolvarea conflictelor.

sunt dispuși să-L asculte chiar și în cele mai dificile împrejurări care vor veni asupra bisericii.

Apocalipsa 14:6–12 descrie misiunea bisericii rămășiței în vremurile din urmă: să proclame solia celor trei îngeri fiecărui neam, seminție, limbă și popor. Această misiune globală cere efortul coordonat al tuturor credincioșilor, uniți în scop și acțiune.

Lumea privește cu interes aprins să vadă ce roade aduce credința ta și credința mea, iar dragostea noastră unii pentru alții este un argument pentru adevăr pe care nimeni nu-l poate respinge. Iar Dumnezeu cheamă o biserică unită, pregătită să lupte bătăliile Sale și să îndure încercările pe care le vom întâmpina în aceste zile din urmă.

Pe lângă faptul că ne pregătește pentru ultimele evenimente care vor veni asupra bisericii, această unitate va fi și cea mai puternică dovadă pentru lume a adevărului soliei noastre și a dragostei lui Hristos care ne unește.

Pași practici pentru a cultiva unitatea în biserică

Unitatea este o piatră de temelie a unei biserici prospere și sănătoase din punct de vedere spiritual. Într-o lume marcată de dezbinare și individualism, biserica este chemată să fie un far al dragostei, armoniei și cooperării. Însă cultivarea unității necesită intenționalitate, har și acțiune practică. Mai jos sunt prezentate câteva etape esențiale pentru a construi și menține unitatea într-o comunitate bisericească:

1. Concentrează-te pe părtășia centrată pe Hristos

Unitatea începe cu o fundație comună în Isus Hristos.

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce mult rod; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5)

Când credincioșii prioritizează relația lor cu Hristos, ei se apropie natural unii de alții. Încurajează ocazii regulate de părtășie centrată pe Hristos prin studii biblice, întâlniri de rugăciune și activități misionare.

2. Cultivă o cultură a smereniei și iertării

Mândria și conflictele nerezolvate sunt amenințări majore la adresa unității. Sursa multor conflicte de azi din biserici este egocentrismul — „ce îmi place mie”, „ce vreau eu”, „aceasta e opinia mea.” Să dăm învățătură despre și să oferim un model de smerenie, punând nevoile altora mai presus de preferințele personale:

„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus decât pe el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.” (Filipeni 2:3–4)

Mai mult, trebuie să promovăm o cultură a iertării prin rezolvarea rapidă și cu har a neînțelegerilor. Încurajați-i pe membri să caute împăcarea și să ierte, după cum i-a iertat și Domnul pe ei: „Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.” (Coloseni 3:13)

3. Încurajează comunicarea deschisă și onestă

Neînțelegerile se pot transforma rapid în dezbinare când lipsește comunicarea. Creează spații pentru dialog deschis, unde membrii se simt ascultați și respectați — prin întâlniri de biserică, grupuri mici, sesiuni de întrebări și răspunsuri sau formulare anonime de feedback.

„Să facă binele, să fie bogați în fapte bune, darnici, gata să împartă cu alții.” (1 Timotei 6:18)

Liderii trebuie să dea un exemplu, fiind deschiși și transparenți în comunicare.

4. Apreciază diversitatea darurilor

Unitatea nu înseamnă uniformitate. Apreciază sincer diversitatea de daruri, experiențe și perspective din biserică:

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și, după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup — tot așa este și Hristos.” (1 Corinteni 12:12–14)

Această imagine biblică ne amintește că trupul lui Hristos este compus din multe părți diferite, fiecare cu rolul său unic. Așa că, a fi uniți nu înseamnă că tuturor ne va plăcea aceeași culoare sau că toți vom avea aceleași gusturi pentru tot. Biserica are nevoie de persoane cu gusturi și opinii diferite de ale mele, dar care totuși cred și sunt unite în doctrină, având același scop: slujirea lui Dumnezeu și conducerea de suflete la Hristos. Apreciind și valorificând diversitatea, biserica devine mai puternică și mai eficientă în misiunea ei.

5. Sluiți împreună

Slujirea comună creează un sentiment de scop și camaraderie. Organizarea de ocazii în care biserica slujește atât în interior, cât și în comunitate promovează aceste beneficii. Fie că este vorba de activități locale, misiuni sau voluntariat, lucrul în echipă întărește relațiile și adâncește unitatea.

„Se ajută unul pe altul, și fiecare zice fratelui său: „Fii cu inimă!” Lemnarul îmbărbătează pe argintar; cel ce lustruiește cu ciocanul îmbărbătează pe cel ce bate pe ni-covală, zicând despre îmbinare: „Este bună!”, și țintuiește idolul în cuie ca să nu se clatine. (Isaia 41:6, 7)

Dacă slujim împreună, ne vom încuraja unii pe alții și credința noastră va fi întărită.

6. Asigură o conducere puternică

Conducătorii au un rol esențial în promovarea unității: „Cum este poporul, așa va fi și preotul.” (Osea 4:9) Ei trebuie să promoveze constant o viziune de unitate, să rezolve conflictele prompt și să dea un exemplu de dragoste și smerenie. De asemenea, să echi-peze alți membri să conducă, astfel încât toți să nu se simtă excluși de la a contribui la viața bisericii.

7. Rugați-vă pentru unitate

Se spune că „familia care se roagă împreună rămâne împreună”. Acest lucru este,

de asemenea adevărat și pentru membrii bisericii. În timp ce ne rugăm pentru unitate, urmăm exemplul lui Isus, care S-a rugat pentru unitatea credincioșilor (Ioan 17:21–23).

Rugăciunea este esențială pentru menținerea unității. Încurajează biserica să se roage unii pentru alții și pentru întreaga comunitate. Rugăciunile comune concentrate asupra unității pot fi puternice, întrucât ele aliniază inimile membrilor cu voia lui Dumnezeu.

8. Educați despre principiile biblice ale unității

Trebuie să fim dispuși să apărăm principiile biblice și să fim dispuși chiar să murim, dacă este necesar, pentru a fi credincioși lui Dumnezeu. În același timp, trebuie să fim dispuși să cedăm în fața preferințelor sau opiniilor altora când nu este vorba de principii (Trebuie să golim inima de egoism).

Predicați și învățați regulat despre ce spune Biblia cu privire la unitate, dragoste și părtășie. Predicile, seminariile și studiile biblice pot oferi fundamentul teologic necesar pentru a înțelege de ce este relevantă unitatea și cum să o căutăm în mod practic, pe baza cuvântului lui Dumnezeu.

9. Abordează înțelept problemele dezbinătoare

Bisericile nu sunt imune la neînțelegeri. Când apar astfel de situații, abordați-le prompt și cu înțelepciune, folosind cadrul biblic pentru rezolvarea conflictelor, conform principiilor conturate în Matei 18:15–17:

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur; dacă te ascultă, ți-ai câștigat fratele. Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să-i asculte, spune-l Bisericii; și dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.” (Matei 18:15–17)

Cum ne purtăm cu un păgân sau un vameș când vizitează biserica noastră? Să păstrăm același spirit de har și bunătate față de cei dintre noi care au greșit și să căutăm soluții care să-L onoreze pe Hristos și unitatea Trupului Său.

10. Încurajează relațiile între generații

Relațiile între generații aduc bogăție în biserică. Creează oportunități de mentorat, activități comune și părtășie care să creeze punți peste prăpastia dintre generații. Membrii mai tineri pot învăța din înțelepciunea membrilor mai în vârstă, în timp ce membrii mai în vârstă pot fi inspirați de energia și perspectivele proaspete ale generației tinere.

Dumnezeu dorește ca diferitele generații, cu dinamici distincte de energie, cunoștințe și experiență, să lucreze împreună în unitate.

„Vă scriu, copilașilor, fiindcă...

Vă scriu, părinților, fiindcă...

V-am scris, tinerilor, fiindcă...” (1 Ioan 2:12-14)

Concluzie

Un prieten de-al meu care era aproape să-și piardă credința din cauza unor neînțelegeri cu anumiți frați din biserică mi-a spus: „Nu cred că oamenii părăsesc Mișcarea de Reformă din cauza doctrinei.” Cazul lui m-a făcut să mă gândesc câți și-au pierdut credința, indiferent de ce afirmă ei, din cauza dezbinării. Dezbinarea poate distruge o biserică; unitatea o face puternică în misiunea de a conduce suflete la Hristos.

Cultivarea unității în biserică nu este un efort singular, ci un angajament continuu. Necesită intenționalitate, răbdare și dependență de Duhul Sfânt. Prin aplicarea acestor pași practici, bisericile pot crea un mediu în care dragostea și armonia înfloresc, devenind o mărturie puternică despre harul transformator al lui Dumnezeu. După cum Psalmul 133:1 ne reamintește: „Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!” (Psalmul 133:1)

Prin Cuvântul Său, Hristos îți face un apel ție și mie chiar acum: să hotărâm, prin harul Său, să facem tot ce putem pentru a împlini rugăciunea Sa și a fi uniți cu frații noștri.

„Nu murmurați, nu vă plângeți. Privind la Isus, chipul Său se imprimă în suflet și se reflectă prin spirit, în cuvinte și în slujire sinceră pentru semenii. Bucuria lui Hristos este în inimile noastre și bucuria noastră este deplină. Aceasta este adevărata religie. Să ne asigurăm că o trăim: să fim buni, politicoși, să avem dragoste în suflet – o dragoste care se exprimă în fapte bune, care luminează lumea și care ne umple de bucurie.”⁸

Așadar, fă aceste cuvinte ale tale: „Începând de acum, prin harul lui Hristos, nu voi murmura și nu-i voi critica pe frații mei. Voi fi amabil, politicos, voi avea dragoste în suflet și nu voi mușca pe la spate, nu voi bârbi și nu voi defăima pe nimeni. Voi fi unit și în armonie cu frații mei și, pe cât posibil, voi trăi în pace cu toți oamenii.” (Romani 12:18)

În Numele lui Isus, Amin.

Referințe:

¹ *The Review and Herald*, December 2, 1890.

² *The 1888 Ellen G. White Materials*, p. 1141.

³ *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 551 (cap. 54, *Un martor credincios*).

⁴ *Patriarhi și Profeți*, p. 520 (cap.48, *Împărțirea Căminului*).

⁵ *Căminul Advent*, p. 179 (cap. 27, *Un cerc sacru*).

⁶ *Sfaturi pentru biserică*, p. 290.

⁷ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 240 (cap. 38, *Una cu Hristos în Dumnezeu*).

⁸ *The Upward Look*, p. 268

7 Biruitor ca să biruie

Duminică, 20 iulie, 2025

de A. C. Sas

Cuvântul „a birui” poate avea multe înțelesuri diferite. Poate însemna a învinge, a ocupa, a supune, a cuceri, a înfrânge sau a obține victoria.

În Biblie găsim expresia „biruind și ca să biruiască” o singură dată — în Apocalipsa 6:2. Aceasta a fost scrisă cu referire la călărețul calului alb din profeția primei pecetei, din perioada primei biserici creștine. Această descriere este o reprezentare potrivită a vieții și lucrării Domnului nostru Isus Hristos, care, în lucrarea Sa pământească, a fost, într-adevăr, „biruind și ca să biruiască”.

Vorbind cu ucenicii Săi, Isus a afirmat: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). În lucrarea Sa zilnică de trei ani și jumătate pe pământ ca Fiu al omului, Mântuitorul nostru a fost mereu biruitor. De exemplu, imediat după botezul Său, El a obținut victoria în pustie atunci când a fost ispitit de Satan.

„‘Prințul lumii acesteia vine,’ a spus Isus, ‘dar el n-are nimic în Mine.’ Ioan 14:30. În El nu era nimic care să răspundă sofismelor lui Satan. El nu a consimțit la păcat. Nici măcar cu gândul nu a cedat ispitei. [...]”

„Hristos ne-a arătat cum este posibil acest lucru. Prin ce mijloc a biruit El în lupta cu Satan? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. Numai prin Cuvânt a putut El să reziste ispitei. ‘Este scris,’ a spus El.”¹

Pe tot parcursul lucrării Sale pământești, Hristos a fost „biruitor”, dar victoria Sa finală a fost obținută atunci când a rostit cuvintele: „S-a isprăvit” (Ioan 19:30). Cuvintele „Eu am biruit lumea” s-au împlinit literal când Mântuitorul nostru a încheiat lucrarea de răscumpărare pe cruce. El l-a biruit pe diavol și a cucerit lumea care fusese uzurpată prin înșelăciune, smulsă cu

cruzime din mâinile lui Adam și Eva. Acum „Împărățiile lumii au trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său” (Apocalipsa 11:15).

După învierea Sa, Domnul nostru victorios a declarat: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). El a promis să dea reprezentanților Săi de pe pământ putere pentru a birui și a continua să biruiască. A spus: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: ‘Împărăția cerurilor este aproape.’ Vindecați bolnavii, curățați leproșii, înviați morții, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:7, 8).

Pentru ca această promisiune a lui Isus să se împlinească, credincioșii trebuiau să fie înzestrați cu o putere specială de la Duhul Sfânt. Ei nu trebuiau nici măcar să încerce să facă lucrarea Domnului fără această putere. Fără ea, nu ar fi putut birui. Ei trebuiau să rămână cu răbdare în Ierusalim timp de zece zile, așteptând să primească puterea promisă. Isus a spus: „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetatea Ierusalimului până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49).

Împlinită la Cincizecime

Biblia ne oferă relatarea unui eveniment special:

„Când a sosit ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde stăteau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni evlavioși, din toate neamurile care sunt sub cer” (Faptele Apostolilor 2:1-5).

Spiritul Profetic ne oferă informații suplimentare despre ceea ce s-a întâmplat după ce ucenicii au fost umpluți cu Duhul Sfânt:

„În ziua Cincizecimii, Duhul a fost dat. Martorii lui Hristos au proclamat puterea Mântuitorului înviat. Lumina cerului a pătruns în mințile întunecate ale celor care fuseseră înșelați de vrăjmașii lui Hristos. Acum L-au văzut înălțat ca ‘Printz și Mântuitor, ca să dea pocăință lui Israel și iertarea păcatelor.’ (Faptele Apostolilor 5:31). L-au văzut înconjurat de slava cerului, cu comori infinite în mâinile Lui, gata să le ofere tuturor celor ce se întorceau de la răzvrătire. Pe măsură ce apostolii au înfățișat slava Unicului Născut din Tatăl, trei mii de suflete au fost convinse. Au ajuns să se vadă pe sine așa cum erau: păcătoși și întinați, iar pe Hristos ca pe Prietenul și Răscumpărătorul lor. Hristos a fost înălțat, Hristos a fost proslăvit prin puterea Duhului Sfânt care Se pogorâse asupra oamenilor. Prin credință, acești credincioși L-au văzut ca pe Cel care purtase umilința, suferința și moartea, pentru ca ei să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Descoperirea lui Hristos, făcută de Duhul, le-a adus un simțământ real al puterii și maiestății Sale, și ei și-au întins mâinile spre El prin credință, spunând: ‘Cred.’

„Apoi, vestea cea bună a unui Mântuitor înviat a fost dusă până la marginile locuite ale pământului. Biserica a văzut convertiți venind la ea din toate direcțiile. Credincioșii au fost reconvertiți. Păcătoșii s-au unit cu creștinii în căutarea perlei de mare preț.”²

„În ziua Cincizecimii, Cel Infinit S-a descoperit în putere bisericii. Prin Duhul Său Sfânt, a coborât din înălțimile cerului ca un vânt puternic și repede, în camera în care se adunaseră ucenicii. Parcă, timp de veacuri, această influență fusese ținută în frâu, iar acum cerul se bucura că putea revărsa asupra bisericii bogățiile puterii Duhului. Sub influența Duhului, cuvinte de pocăință și mărturisire se împleteau cu cântări de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulțumire și de profeție. Întreg cerul s-a plecat să privească și să adore înțelepciunea unei Iubiri fără seamăn și de neînțeles. Pierduți în uimire, apostolii și ucenicii au exclamat: ‘Aici este dragos-

Reflectând și strălucind

A fi o „mișcare” implică acțiune!
Să reflectăm lumina lui Hristos prin
acțiuni practice:

Ar fi bine să recitim aceste pasaje și să revenim asupra celor care
ne-au atins inima prima dată. Să medităm la mesajul pe care ni-l
transmite Duhul Sfânt.

tea.' (1 Ioan 4:10)." Ei au primit darul oferit. Și ce a urmat? Mii de oameni s-au convertit într-o singură zi. Sabia Duhului, recent ascuțită cu putere și scăldată în fulgerele cerului, și-a croit drum prin necredință." ³

După Cincizecime

Promisiunea privitoare la puterea de a birui nu a fost dată doar primilor ucenici. Ea este oferită și urmașilor lui Isus din toate timpurile. Este disponibilă pentru fiecare urmaș cu adevărat convertit al lui Hristos. Deși lucrarea lor este plină de probleme și dificultăți, ei nu se dau bătui. Merg înainte spre victorie. În această lucrare nu acționează singuri. Ei primesc ajutor de la Cel care a promis să fie cu ei „până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Pana Inspirată ne spune condițiile pentru a obține victoria, pentru a birui:

„Lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să dobândească o experiență mult mai profundă. Dacă I se vor preda în întregime, El va lucra cu putere pentru ei. Ei vor înfige steagul adevărului pe cetăți până atunci deținute de Satan și, cu strigăte de biruință, le vor cuceri. Ei poartă urmele bătăliei, dar primesc mesajul încurajator că Domnul îi va conduce mai departe, biruind și ca să biruiască.” ⁴

„Domnul dorește ca ispravnicii Săi să-și îndeplinească îndatoririle cu credincioșie, în Numele și în puterea Lui. Prin credința în Cuvântul Său și trăirea în conformitate cu învățăturile acestuia, ei pot merge înainte, biruind și ca să biruiască.” ⁵

Marea luptă

În lupta spirituală aprigă, „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12), slujitorii lui Dumnezeu se confruntă uneori cu înfrângeri; nu sunt întotdeauna biruitori. Dar înfrângerea aparentă aduce o victorie minunată. Citim:

„În viziune am văzut două armate în conflict teribil. Una era condusă de steaguri purtând însemnele lumii; cealaltă era condusă de steagul însângerat al Prințului Emanuel. Rând pe rând, steaguri au fost lăsate să cadă în țărână, pe măsură ce grupuri din armata Domnului treceau de partea vrăjmașului, iar companii întregi din rândurile dușmanului se uneau cu poporul lui Dumnezeu care

păzea poruncile. Un înger care zbura prin mijlocul cerului a pus steagul lui Emanuel în mâinile multora, în timp ce un general puternic striga cu glas tare: 'Așezați-vă în linie! Cei loiali poruncilor lui Dumnezeu și mărturiei lui Hristos să-și ocupe acum poziția! Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, nu vă atingeți de ce este necurat, și Eu vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice. Să vină toți cei care sunt gata să sprijine lucrarea Domnului, să sprijine lucrarea Domnului împotriva celor puternici.'

Lupta se întetea. Victoria trecea de la o parte la alta. Acum soldații crucii cedau, 'ca atunci când purtătorul de steag slăbește' (Isaia 10:18). Dar retragerea lor aparentă era doar pentru a ocupa o poziție mai avantajoasă. Se auzeau strigăte de bucurie. Un cântec de laudă către Dumnezeu se înălța, și vocile îngerilor se uneau cu cântecul, pe măsură ce soldații lui Hristos înfigeau steagul Său pe zidurile cetăților până atunci deținute de vrăjmaș. Căpetenia mântuirii noastre conducea lupta și trimitea sprijin soldaților Săi. Puterea Sa era arătată cu măreție, încurajându-i să continue lupta până la porți. El îi învăța lucruri înfricoșătoare în neprihănire, conducându-i pas cu pas, biruind și ca să biruiască.

În cele din urmă, victoria a fost câștigată. Armata care urma steagul cu inscripția 'Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus' a fost glorios triumfătoare.” ⁶

„Rezultatul luptei nu depinde de puterea omului muritor. 'Domnul va ieși ca un viteaz, va stârni gelozia ca un bărbat de război; va striga, da, va răcni; va birui pe vrăjmașii Săi.' În puterea Celui care înaintază biruind și ca să biruiască, omul slab și finit poate obține victoria.” ⁷

Sub ploaia târzie

„Mișcarea adventă din 1840-1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; primul mesaj a fost dus în fiecare zonă misionară din lume, și în această țară a existat cel mai mare interes religios care s-a văzut vreodată într-o țară, de la Reforma protestantă a secolului al XVI-lea; dar acestea vor fi cu mult întrecute de puternica mișcare de sub strigătul puternic al celei de-a treia solii. Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de consacrare sfântă, se grăbesc din loc în loc pentru a proclama avertizarea din cer. Prin mii de voci, în toată lumea, mesajul va fi transmis.

**„Rezultatul luptei nu depinde de puterea omului muritor.
Prin puterea Celui care merge înainte, biruind și ca să biruiască, omul
slab și limitat poate obține victoria.”**

Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. Satan lucrează și el cu minuni mincinoase, aducând chiar foc din cer în fața oamenilor. Astfel, locuitorii pământului sunt aduși la momentul deciziei.”⁸

„În viziuni de noapte, mi-au trecut prin față reprezentări ale unei mari mișcări de reformă în rândul poporului lui Dumnezeu. Mulți îl laudau pe Dumnezeu. Bolnavii erau vindecați și se făceau alte minuni. Se manifesta un spirit de mijlocire, așa cum a fost înainte de marea Zi a Cincizecimii. Sute și mii de persoane erau văzute vizitând familii și deschizându-le Cuvântul lui Dumnezeu. Inimile erau convinse de puterea Duhului Sfânt și se manifesta un spirit de convertire autentică. Pretutindeni se deschideau uși pentru proclamarea adevărului. Lumea părea luminată de influența cerească. Mari binecuvântări erau primite de adevărații și smeriții urmași ai lui Dumnezeu. Am auzit glasuri de mulțumire și laudă, și părea că are loc o reformă asemenea celei din 1844.”⁹

„Îmbrăcată cu armura neprihănirii lui Hristos, biserica va intra în lupta ei finală. ‘Fru-moasă ca luna, curată ca soarele și grozavă ca o oaste sub steagurile ei,’ ea va merge în toată lumea, biruind și ca să biruiască.”¹⁰

„I-am auzit pe cei îmbrăcați cu armură rostind adevărul cu mare putere. Acesta avea efect. Mulți fuseseră legați; unele soții de soții lor; unii copii de părinți. Cei sinceri, care fuseseră împiedicați să audă adevărul, îl primeau acum cu entuziasm. Toată frica față de rude dispă-

ruse, iar pentru ei, doar adevărul era înălțat. Flămânziseră și însetaseră după el; le era mai drag și mai prețios decât viața. Am întrebat ce cauzase această mare schimbare. Un înger a răspuns: Este ploaia târzie, înviorarea din prezența Domnului, strigătul puternic al celui de-al treilea înger’

Mare putere era cu acești aleși.”¹¹

„Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele strălucind de consacrare sfântă, vor alergeră din loc în loc proclamând mesajul ceresc. Prin mii de voci, pe întregul pământ, avertizarea va fi dată. Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați și semne și minuni vor însoți pe credincioși. Satan va lucra și el cu minuni mincinoase, aducând chiar foc din cer înaintea oamenilor (Apocalipsa 13:13). Astfel, locuitorii pământului vor fi aduși la o alegere.

Mesajul nu va fi dus atât prin argumente, cât prin profunda convingere produsă de Duhul lui Dumnezeu. Argumentele fuseseră deja prezentate. Sămânța fusese semănată, iar acum va răsări și va aduce roade. Publicațiile distribuite de lucrătorii misionari și-au exercitat influența, dar mulți ale căror minți au fost impresionate au fost împiedicați să înțeleagă pe deplin adevărul sau să i se supună. Acum razele luminii pătrund pretutindeni, adevărul este văzut clar, iar copiii sinceri ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut. Legăturile de familie și relațiile religioase nu îi mai pot opri. Adevărul este mai prețios decât orice altceva. În ciuda tuturor agenților uniți împotriva adevărului, un mare număr iau poziție de partea Domnului.”¹²

„Dragostea lui Hristos și dragostea față de frați vor fi mărturia înaintea lumii că am fost cu Isus și am învățat de la El. Atunci mesajul celui de-al treilea înger se va înălța până va deveni un strigăt puternic și întreg pământul va fi luminat cu slava Domnului.”¹³

Un apel oportun

„Sarcinile care se află chiar în fața noastră, pe care cineva trebuie să le îndeplinească — trebuie să le apucăm și să nu ne ferim de ele doar pentru că nu sunt pe placul nostru. Ne putem antrena sufletul să depună eforturi, să ridice poverile și să îndeplinească datoriile care ne înconjoară, devenind puternici în a birui eul în fața dificultăților. În loc să fim victime ale circumstanțelor, putem deveni stăpâni ai acestora și putem triumfa biruind obstacolele.”¹⁴

„Suntem acum pe câmpul de luptă. Nu e timp de odihnă, nici timp pentru comoditate, nici pentru satisfacții egoiste. După ce ai câștigat un avantaj, trebuie să lupți din nou; trebuie să mergi înainte, biruind și ca să biruiști, adunând forțe proaspete pentru noi lupte. Fiecare victorie obținută aduce curaj, credință și hotărâre. Prin puterea divină, vei dovedi că ești mai mult decât un potrivnic pentru vrăjmașii tăi.”¹⁵

„Dumnezeu dorea ca poporul Său să-L asculte, pentru că înțelegea că ascultarea îi va face bărbați și femei înțelepți. El îi atrăgea cu funii de iubire pe cei dispuși și ascultători. Dumnezeu dorea ca poporul Său să meargă înainte, biruind și ca să biruiască. Era privilegiul lor să reflecte în viețile lor caracterul Conducătorului lor. Sufletele oamenilor sunt de o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu, nu pentru că, așa cum declară mulți, ar avea nemurire naturală, ci pentru că este posibil ca, prin credință în Hristos, să obțină nemurirea. Hristos este singurul care are nemurirea. Credința în El este, pentru sufletul pocăit, germenul unei vieți noi.”¹⁶

„Lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să dobândească o experiență mult mai profundă. Dacă îi vor preda totul, El va lucra cu putere pentru ei. Ei vor înfige steagul adevărului pe cetăți până atunci deținute de Satan și, cu strigăte de biruință, vor lua în stăpânire acele locuri. Poartă urmele bătăliei, dar primesc mesajul încurajator că Domnul îi va conduce înainte, biruind și ca să biruiască.”¹⁷

„Domnul dorește ca ispravnicii Săi să-și îndeplinească datoriile cu credincioșie, în

„Dragostea lui Hristos, dragostea față de frații noștri, va fi o mărturie pentru lume că am fost cu Isus și am învățat de la El. Atunci mesajul celui de-al treilea înger se va înălța până va deveni un strigăt puternic, iar întreg pământul va fi luminat cu slava Domnului.”

Numele și în puterea Sa. Prin credință și trăirea în conformitate cu Cuvântul Său, ei pot merge înainte, biruind și ca să biruiască.”¹⁸

„Copiii Împăratului ceresc luptă înaintea întregului univers al lui Dumnezeu, iar acest fapt ar trebui să ne întărească pentru luptă, conducându-ne să mergem înainte, biruind și ca să biruim.”¹⁹

Referințe:

- ¹ Hristos, Lumina Lumii, p. 123 (cap. 12, Ispitirea).
- ² Parabolele Domnului Hristos, p. 120 (cap. 9, Perla).
- ³ Mărturii pentru comunitate, vol. 7, p. 31 (cap. 5, Extinzând triumfurile crucii, subcap. Duhul Sfânt, eficiența noastră).
- ⁴ The Review and Herald, September 17, 1903.
- ⁵ Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, p. 353 (secțiunea 9, Recreația, subcap. Biblia ca și sfătuitor).
- ⁶ Mărturii pentru comunitate, vol. 8, pp. 41, 42 (cap. 7, O imagine a conflictului).
- ⁷ Comentarii Biblice ale Vechiului Testament [E. G. White Comments], vol. 4, p. 1146 (cap. referitor la Isaia 42).
- ⁸ The Spirit of Prophecy, vol. 4, pp. 429, 430.
- ⁹ Mărturii pentru comunitate, vol. 9, p. 126 (cap. 13, O mișcare de reformă).
- ¹⁰ My Life Today, p. 311.
- ¹¹ Scrieri timpurii, p. 271 (cap. Cernerea).
- ¹² Marea luptă, p. 612 (cap. 38, Avertizarea finală).
- ¹³ Mărturii pentru comunitate, vol. 6, p. 401 (cap. 49, Atitudinea noastră față de autoritățile civile, subcap. Prezentări adevărului cu gingășie).
- ¹⁴ Manuscript Releases, vol. 15, pp. 240, 241.
- ¹⁵ The Signs of the Times, September 7, 1891.
- ¹⁶ The Review and Herald, July 10, 1900.
- ¹⁷ Ibid., September 17, 1903.
- ¹⁸ Manuscript Releases, vol. 8, p. 161.
- ¹⁹ The Signs of the Times, April 4, 1895.

ISRAELUL ANTIC ȘI PRIMA BISERICĂ ORGANIZATĂ DE DUMNEZEU

cca. 2000 î.Hr.

Legământul cu Arcașii: Dumnezeu îi cheamă pe Avraam, stabilind un popor ales pentru a păstra alianța Său.

cca. 1446 î.Hr.

Exodul și Legământul de la Sinai: Dumnezeu alegează Israelul din Egipt și îi dă Căile Zece Porunci, inclusiv Sabatul (Exodul 20:8-11).

c. 1000 î.Hr.

Regatul lui Israel: Regele David și, mai târziu, Solomon întăresc Israelul ca un regat important, cu templul ca centru al închinării.

722 î.Hr. & 586 î.Hr.

586 î.Hr.

Întoarcerea și Reconstrucția Ierusalimului: Sub conducerea lui Ezra și Nehemia, Israelul se întoarce pentru a reconstrui templul și a restabili legătura cu Dumnezeu.

PRIMA BISERICĂ ȘI APARIȚIA APOSTOLICĂ: Secolul I-IV d.Hr.

70 d. Hr.

Distrugera Ierusalimului: Biserica iudeică la sfârșit, iar evangheliile se răspândesc în romanii.

31 d. Hr.

Mărturisirea și Crăstina: Moartea și învierea lui Hristos inaugurează Noua Legământ, iar biserica creștină este împotornită la reînvierea Căminului Sfânt.

cca. 4 d. Hr.

Lucrarea Domnului Iisus Hristos: Iisus împlinște profetia Vechiului Testament, înviind. Legat lui Dumnezeu, înlocuiește Sabatul și întărește credința.

325 d. Hr.

Constantin și Legătura Creștinismului: Împăratul roman Constantin legalizează creștinismul, dar integritatea și dimensiunea pășim.

325 d. Hr.

Legătura duminică: Constantin promulgă prima lege privind duminica, independența de cea de respectarea sabbatului a Sabatului.

400. IV-XV

Reaparecerea papalității și apostasia: Cel care pălămește Sabatul este considerat periculos pentru creștinii noi.

1517 REFORMA PROTESTANTĂ ȘI RESTAURAREA ADEVĂRULUI

Reforma lui Martin Luther: Luther protestează împotriva doctrinei catolice, subliniind mântuirea prin credință.

SECOLELE 16-17
Continuarea Reformei: Alți reformatori, precum Calvin și Wesley, restaurează credința scripturală, dar păstreză Sabatul într-o mare parte neglijată.

FORMAREA MIȘCĂRII DE REFORMA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

1863

Organizarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: Biserica Adventistă este oficial organizată pentru a răspândi mesajele celor Trei Legi (Apocalipsa 14).

1844

Miscarea Milenară: William Miller predică despre revenirea iminentă a lui Hristos. Marșul de învingere din 1844 condamnă la cădere bisericele reale profunde.

1831-1844

MIȘCAREA ADVENTISTĂ ȘI NAȘTEREA BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA

1814-1818
Prima Război Mondială și criza din adventism: În timpul Primului Război Mondial, creștinii adventiști din Europa suferă servicii militare, ceea ce duce la o divizare internă creștinilor care refuză să poarte arme.

1925

Formarea oficială a Mișcării de Reformă Adventistă de Ziua a Șaptea: Membrii creștinilor organizază Mișcarea de Reformă A2S, rânduindu-le ferii pe principii biblice ale non-violenței, păcii Sabatului și reformei sinaxale.

1929

Înființarea Conferinței Generale a Mișcării de Reformă A2S: Mișcarea se extinde la nivel internațional, organizându-se pentru evanghelizarea globală.

TIMPUL PREZENT

EVOLUȚIE MODERNĂ

Secolul 20 - Conferințe și parcuri: Mișcarea de Reformă A2S se dezvoltă în ciuda provocărilor sub regimuri comuniste și naziste.

Secolul 21

Evanghelizarea continuă: Mișcarea rămâne dedicată pășimilor principilor adventiste originali, punând accent pe sfatul sănătos, modest și profeția timpului sfârșitului.

Ce Duh Ai Tu?

de *Eliza H. Morton*
(traducere)

Ce duh ai tu, frate-al meu?
Ce duh ai tu, prieten drag?
Al lui Hristos, Mântuitorul?
Pe care El l-a promis în prag?

Un Duh ce mângâiere-adună?
Un Duh ce duce la altar?
Un Duh ce caută-ntruna
Pe Isus, oriunde, clar?

Un Duh ce face smerenie?
Un Duh cu drag și puteri?
Un Duh ce simte cu alții
În clipe, în zile, în seri?

Un duh al răului tot umblă
Prin lume, mai stăruitor.
Ce duh, prietene, domnește
În gândul tău cel călător?

Da, Satan cu-a lui oștire
Lucrează-n inimi tot mereu,
Să-i depărteze de la slavă
Spre-adânc de chinuri și de greu.

Credința aduce Duhul
Lui Dumnezeu în noi din plin.
Scoală-te și luminează
Lumina ta va străluci deplin.